

Passi, Paesch, en Pinxter gezangen

Nevens de vyfthien mysterien van het Roosen-kransje
mitsgaders stichtelijke wereltsche liedekens

Johannes Stichter

bron

Johannes Stichter, *Passi, Paesch, en Pinxter gezangen, Nevens de vyfthien mysterien van het Roosen-kransje mitsgaders stichtelijke wereltsche liedekens*. Gerardus van Bloemen, Amsterdam
1720

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/stic011pass01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

dbnl

Passy-liedeken.

Stemme: Van liefde komt groot lye.

Hoe wee soo wort mijn heden,
 Hoe yslijk gruwelt mijn,
 Wat angst door kruypt mijn leden,
 Benaut vol druk en pijn,
 Als ik aenmerk mijn sonden groot,
 Daer voor Godt is getreden,
 Om mijn tot in de dootd.

Een doot die hem deed' vresen,
 Sweeten water en bloet,
 Ons Heere hoog gepresen:
 Zelfs Godt, valt Godt te voet,
 En bidt: *Is 't mogelijk Vader myn,*
Is 't u wil, mag het wesen,
Laet dees Kelck van myn sijn.

In de wil van zijn Vader,
 Heeft hy zijn wil gestelt:
 Als Judas den verrader,
 Hem verkogt om gelt,
 En met een kus zijn Heer gegroet,
 Quamen de Joden nader,
 Jesus gings' in 't gemoet.

S' hebben hem aengegrepen,
 Als woeste honden quaet,
 Gebonden en doen slepen,
 Met koorde langs de straet,
 Geschopt, geslagen jammerlijk
 Gestooten en geknepen,
 Al was hy een fielt gelijk.

Leverden hem gebonden,
 aen Annas haren Heer,
 Dan daer wiert hy gesonden,
 Aen Cayphas zijn Sweer,
 Gevraegt na zijn leeringras,
 Want zy niet en verstonden,
 Godt mens geworden was.

Soo haest hy haer antwoorde,
 Kreeg hy een kinn'bak slag,
 Patientig hy aenhoorde,
 Der Joden vals beklag,
 Met spouwen en slagen ongeëert,
 Riepen sy met accoorde,
 Hy heeft geblaspkemeert.

Sy hebben hem gebonden,
 Geknevelt met torment,
 Wel streng geboeyt gesonden,
 Al aen den President,
 Pilatus, die hem heeft gehoort,
 De Joden buyten stonden,
 Vol gramschap heel gestoort.

Pilatus ondervraegden,

En ondersogt van all's
Waer mee zy hem beklaegden,
Maer hy bevont het vals,
Hy sond hem tot Herodes voort,
Dus dreven en dus jaegden,
Sy hem van oort tot oort.
Herodes die begekte,
En bespote onweert,

Dit suyver onbevleete,
 Lam Godts zeer hoog geëert,
 Heeft hem een wit-kleet aengedaen,
 Daer mede hy hem bedeckte,
 En heeft hem laten gaen.

Dus heeft hy wederomme,
 Tot Pilatus moeten gaen,
 Den Heer heeft als een stomme,
 Sijn mont niet op-gedaen,
 Der Joden gramschap obstinaet,
 Is meer en meer geklommen,
 Vol nijdt en tooren quaet.

Sy riepe menigvuldig,
 Kruyst hem, dat men hem kruyst,
 Laet Barrabas onschuldig,
 Weer keeren na zijn huys;
 Riepen nog andermael met gedruys,
 Daer den Heere stont geduldig,
 Kruyst hem, dat men hem kruys.

Pilatus sprack, gy Joden,
 Hebt een weynig gedult,
 Hoe kan ik dees mensch dooden,
 Ik vint in hem geen schult,
 'k Sal hem straffen en laten gaen,
 En geesselen als een snoode,
 Die veel quaets heeft gedaen.

Gegeesselt en geslagen,
 Van wreede beulen stout,
 Most hy een kroone dragen,
 Van doornen menigfout,
 Die hem hebben zijn hoofd doorboort;
 Men moet met jammer klagen,
 Alsmen dit lijden hoort.

In 't purper zy hem kleeden,
 En in zijn hant een riet,
 Riepen met toornigheden,
 Siet hier ons Koning, siet,
 Sy sloegen hem in 't aengesigt,
 En op zijn teere leden,
 Als was het een Boos-wigt.

Als eenen quaet Misdader,
 Wiert hy buyten gebragt,
 En als een Lant-verrader,
 By de Joden geagt,
 Sy juygden naer haers herten wensch,
 Pilatus riep te gader,
Aensiet dog desen mensch.

Met boosheyten ingenomen,
 Riep al dit snoot gespuys,
 Sijn bloet laet op ons komen,
 Kruyst hem dat men hem kruys,
 Des Keysers Wet klaerlijk verdoemt,
 Pilaet begint te schroomen,
 Als men den Keyser noemt.

Gevonnist door den logen,
 Hebben zy heel verwoet,

Den rok weer uytgetogen,
 beplekt vol vel en bloet,
 En deden hem sijn klederen aen,
 Den grootsten van vermogen,
 Ging met een kruys belaaen.

Als een Isaak waeragtig,
 Met hout seer zwaer belaaen,
 is God den Heer Almagtig,
 Ten slag-offer gegaen,
 Om op een Berg seer hoog en groot,
 Voor ons menschen eendragtig,
 Te klimmen in de dood.

Sy trocken en zy rokten,
 Hem daer sijn kleed'ren uyt,
 Sy scheurde en sy plokten,
 Regt of hy was een Guyt:
 Veel Vrouwen met een droef geklag,
 Die schreiden en die nokten,
 als men dees wreetheit sag.

Veel zwaere hamerslagen,
 op nagels vast gehegt,
 Most onsen Heer verdragen,
 Eer hy wiert op-geregt,
 Gehangen aen 't Kruys in 't openbaer,
 Dat alle menschen 't sagen,
 Als eenen Moordenaer.

Met uytgestreckte armen,
 Tusschen twee Moordenaers quaet,
 Hangt hy om hem t'ontfarmen,
 Over onse misdaet:
 't Ligt van den dag is heel vergaen,
 De Heer begint te karmen,
 En roept sijn Dader aen.

Den Heere hoog verheven,
 Bidt voor haer al te saem,
 Die hem bragten om 't leven,
 En beede aengenaem;
 Als hy betaelde ons rantsoen,
*1. Vader wilt het haer Vergeven,
 Sy weten niet wat zy doen.*

d'Een Moordenaer vol vresen,
 Riep tot God om genaet,
 mijn Heer mijn God geprese,
 vergeeft mijn sonde quaet,
 den Heer die sprak met woorden wijs,
*2. Gy sult nog heden wesen,
 Met mijn in 't Paradys.*

Onder het Kruys ten toone,
 altijd stantvastig bleef,
 Gods Moeder een Maget schoone,
 Johannes sijn Neef,
 Den Heer, die sprak, ende gebiet,
*3. Vrouwe siet uwen Sone,
 Gy Soon u Moeder siet.*

De doot die quam wat nader,
 Met wee en flaute groot,

Den Heer krijgt tijdelijks quader,
Als hy gevoelde de dood,
Hy roept benaewwt door groote pijn,
Mijn Heer, mijn Godt, *mijn Vader*;
4. *Waerom Verlaet gy mijn?*

Sijn kragt begon te sinken,
 Sijn leden wierden zwack,
 Sijn stem nauw meer wou klinken,
 Als hy met pijn sprak,
 En riep met een benaeuwde borst,
 Nu geeft mijn eens te drinken,
 5. *Want siet ik hebbe dorst.*

Als 't Krijgs-volk om hem stonden,
 En hy hangt nu en sterft,
 't Lighaem door-kerft vol wonden,
 Met bloet zeer root geverft,
 Sprack hy nog een woort onverwagt,
 Daer ik ben om gesonden,
 6. *Dat is nu al volbragt.*

De dood hem sterk aenranden,
 Het hert vloog heen en weer,
 In't sluyten sijner tanden,
 Sloeg hy zijn oogen neer,
 Hy sprak het laatste onbevreesd,
 7. *Vader in uwe handen,
 beveel ik mynen Geest.*

Den Heer had naeu gesproken,
 Of hy gaf zijnen Geest,
 Met zijn hoofd neer gedoken,
 Het volk heeft zeer gevreesd,
 't Voorhangsel scheurt, de aerde beeft,
 de graven zijn ontloken,
 Den dooden weder leeft.

De Capiteyn vol vresen,
 En soldaten ongeleert,
 Die hebben Godt gepresen,
 En haer tot hem bekeert:
 Veel and're menschen daer omtrent,
 Verandert in haer wesen,
 Hebben den Heer gekent.

De Heer heeft na zijn lijde,
 Nog tot een overvloet,
 Gestort uyt zijne zijde,
 Voor ons water en bloet,
 Bevrijd van meerder ongemak,
 Men hem tot desen tijde,
 Zijn beenen niet en brak.

Dus is den Heer begraven,
 Geleyt in een nieuw Graf,
 En heeft ons arme slaven,
 Bevryd van alle straf,
 Door Godes hant op ons gevelt,
 In een behouwden haven,
 Heeft hy ons weer gestelt.

Mijn Heer, mijn Godt Almagtig,
 Mijn eenig medecijn,
 Wiens sterven men gedagtig,
 Tot aller uur moet zijn,
 Geeft dat u lijden, doot en pijn,
 Aen ons menschen eendragtig,
 Niet mag verloren zijn.

Amen.

Leeft verblijt,
Sterft altijd,
Hoopt met vresen,
't best nadesen.

[Van liefde komt groot lye]

Stem: als 't begint

Van liefde komt groot lye,
 en onderwijlen groot verdriet;
 Het minde de Maget Marye,
 Gods Soone gebenedijt;
 Sy minde hem seer, zy hadde hem lief,
 Als zy hem sag in lijden,
 Sy en konde gerusten niet.

 Maria was in lyden.

Sy ginck een droevigen gank;
 tot Jerusalem binnen de poorte,
 die zy ontsloten vant;
 Daer sag zy komen haers herten lief,
 Met een Kruyce beladen,
 Als een verbannen dief.

 Met weenelijke oogen,
 Dat zy hem daer aensag,
 O my sprak sy doen, eylacen,
 Is dit den droevigen dag,
 Die van my is gepropheteert?
 Dat mijn hert soude door snijden,
 Dat wreede bittere zweert.

 Jesu die sprak, ô Moeder,
 Gegroet zoo moet gy zijn:
 Dit kruys dat moet ik dragen,
 En lijden dees groote pijn;
 Dat Adam mijn knegt heeft verdient;
 Voor hem soo wil ik sterven,
 Het was mijn beste Vrient.

 Nu ben ik hier alleyne,
 Een Moeder ongetroost,
 Ik sie hem in groot lijden,
 Den Sone Gods allerhoogst,
 Ik min hem zeer, Ik heb hem lief,
 Mogt ik hem helpen dragen,
 Soo waer mijn lijden niet.

 Gy en zijt daer niet alleyne,
 Sprak een Engel uyt den Troon,
 Ik ben een bode tot u gesant,
 Wel edel Maget schoon,
 Mijn Heere heeft my tot u gesant,
 dat ik u soude troosten,
 ik weet niet of gy hem kant

 En soude ik hem niet kenne,
 Ik kenne hem beter dan gy;
 Ik sag hem in sijn lijden,
 dies lijt mijn herte pijn,
 Zijn vleesch heeft hy van my ontfaen,
 Zijn armen sag ik uytrecken,
 En aen den Kruyce slaen.

 Ik heb hem hooren roepen,

tot sijn Vader in den troon:
Og wil'et hun vergeven,
zy weten niet wat sy doen,
Ontfermt u over de menschen stout,
Daer ik den doodt om sterve,
Al aen des Kruycen hout.
Die Engelen songen schoone,
Al in den hoogsten troon;

Die alder-bedroefste Moeder,
Stont onder den Kruyceboom;
Die Moorder riep ontfermelijk,
ô Heer wilt mijn'er gedenke,
als gy komt in u rijk.

Jesus verblijden hem zeere,
Al in des Moordenaers roep,
Hy keerde hem wederomme,
Met eenen sagtmoedigen moet,
Hy sprak, ô vrient, sijt dus wijs:
Gy sult heden wesen,
met my in 't Paradijs.

Hy sprack tot zijnder Moeder,
Daer hy aen 't Kruyce hink,
Met weenelijke stemme,
Og Vrouwe siet hier u kint;
Joannes lieve Discipel mijn,
siet de bedroefde Moeder;
Want dien beveil ik dijn.

Sijn leden begonnen te beven,
Hy was soo zeer ontdaen;
De dood street tegen dat leven:
Zo begost zijn herte t'ontgaen.
Hy riep: og help! ô Vader mijn
Hoe hebt gy my gelaten,
In dese ellendige schijn?

Og alle Creaturen,
Die Godt geschapen heeft,
Komt al tot deser ure,
Met een bedroefden Geest,
Helpt ons beklagen de groote noot,
Die Hemel en aerde geschapen heeft,
die hangt hier naekt en bloot.

Die grooten Prince der Heeren,
Ja mede die Hemelsche vorst,
Met also heesser stemme,
Sprak hy eylaes my dorst,
Die soete Fonteyne die 't al versaet,
Met edik ende galle,
Wert hy terstont gelaeft.

Die eenige Soon des Vaders,
Ja mede die hoge Godt,
Daer die Engele scharen voor knielden,
Is nu der Joden spot,
sy riepen kruyst hem, zy maekten jolijt,
Koning van Israël,
Gy zijt vermaledijt.

Sijn oogen begosten te weenen,
De minne bewees haer kragt,
O Vader daer gy my om hebt gesonden,
Dat heb ik nu volbragt,
Sijn stemme was luyde ende heesch;
Met een geneygden hoofde,
Soo gaf hy zijnen Geest.

[*Ecce homo, siet aen ô mensch!*]

Stemme: als 't begint.

ECce homo, siet aen ô mensch!
Komt hier, komt sieter u saligheyt aen,
Komt mensch, komt siet, siet, 't is zijn wensch,
Siet wat u sonden hier hebben gedaen,

*Ecce, ecce, siet siet tog,
Og wie sou nu sondigen nog,
Siet den Bruydegom komt uyt,
En verthoont hem aen zijn Bruyt,
En schreyt tot haer ook overluyt.*

Komt Christen Ziel het gaet u aen,
Siet hier des Vaders Almagtigen Soon,
Hy komt ten toone voor u staen,
Alleen uyt liefde van u persoon,
Siet zijn Koninklijk cieraet,
En daer toe zijn bruylofts gewaet,
Siet zijn Purper kroon en staf,
Siet van liefde wort hy ook laf,
zijn tranen siet die loope af.

O Jesus, ô mijn Heer, mijn Godt!
O mijnder zielen waeragtigen vrient!
'k Heb sulken liefden, sulken lot,
Aen u ô Bruydegom nimmer verdient,
Dus bid ik met dankbaerheyt,
Doet my leven in heyligheyt,
Geeft mijn bid ik met ootmoet,
t' Uwaerts Heer een liefde soo soet,
Dat ik voor u ook stort mijn Bloet.

[AEnsiet ô sondig mensch u Godt en Konink]

Stemme: Ay schoone Nymph.

AEnsiet ô sondig mensch u Godt en Konink,
Komt in dit jammer dal,
Verlaet sijn heerlijkheyt en 's vaders wooning,
Beweegt door Adams val:
Sijn glory is bedekt met bloet en wonden,
In plaats van 's Hemels gulden Troon,
Omringt sijn hoofd een doorne kroon,
Om uwe sonden.

Verschrikt ag Elementen, en wilt treuren,
Hemel en aerde beeft,
Ag goede Godt wat sie ik hier gebeuren!
Bedroeft u al wat leeft:
Ik sie mijn Godt ontblooten van zijn kleeden,
O ziel! ô ziel! ô dit doet gy!
Wat siet Jesus bedrukt op my,
Vol pijnlijkheden.

Ras opent u ô Aerd en helsche gronden,
Vernielt haer wreede magt,
Want siet zy hebben hem geboeyt gebonden,
Aen een calom gebragt,
Daer zy hem na veel smadelijcke woorden,

Met instrumenten wreedt en fel,
Sijn heylige hoofd, ja vleys en vel,
Geheel door-boorden.

O wreede herten! hert als diamanten,
O tijgerlijk gebroet,
Zy hacken, kerven 't vleys aen alle kanten,
Als barbaren verwoet,
Haer wreetheyt schijnt noch meer en meer te groeyen,
Maer 't Lam zijn mont niet open doet,
Og jammer siet zijn edel bloet,
Als beecken vloeyen.

O goede Jesu, Herder vol genaden,
Verbryzelt ook mijn hert,
Op dat mijn ziel mag zuiveren en baden,
Door u bloet, pijn en smert,
Wilt u vijf Wonden in mijn herte prenten,
Op dat ik los ontbonden vry,
Van vuyle smert en sonden zy,
Door uw tormenten.

[KOMt al tot Jesum die zijt beladen]

Stemme: Devote herten.

KOMt al tot Jesum die zijt beladen,
Gaet met u kruysken in zijnen Hof,
Daer sult gy leeren door zijn genaden.
In al u lijden hem singen lof.

Het hoofd van Jesus betuynt met dooren,
Is uwen lust-hof in smert, en pijn,
Dat uwe sonden alsoo doorbooren,
All' u tormenten niet grooter zijn.

Hoort hem u nooden: Mijn deur is open,
Komt ó mijne Duyve vlugt in mijn hert,
Met eene Lancy voor u doorlopen,
Niet meerder wesen kan al u smert.

Plukt met zijn Moeder aen 't Kruys gevonden
Die Granadilie, die presenteert,
U d' instrumenten van al zijn wonden,
Geen meerder droef heyt u hert passeert.

Met de Propheten plukt Tydeloosen,
Van zijne goetheyt in zijn leedt,
Dat hem aendeden om u de boosen,
Geen mensche wesen kan u soo wreedt.

Met zijn Apostels plukt met verlangen,
 Van hem te dienen de Sonne blom,
 Voor u is hy aen het Kruys gehangen,
 Volgt met u Kruysken den Bruydegom.

Met zijn Discipels leest Violetten,
 Van zijn verheven Ootmoedigheyt,
 Gelijk een wormken hem laet verpleten,
 Geen zwaerder kruysen zijn u bereyt.

Met zijn Doktooren, en Martelaren,
 Plukt in zijn doornen de Lauwer-kroon,
 Wilt door het lijden u ziel bewaeren,
 Met Sinte Steven siet na den loon.

De Tulpen van al zijne deugden,
 Plukt in zijn leven en zwaeren strijd,
 Met zijn Belijders, die haer verheugden,
 In alle siekten die gy nu lijdt.

Plukt met Sint Agnes, en al zijn Maegden,
 De witte Lely van Suyverheyt,
 Die ook zijn Moeder, en hem behaegden,
 Die by de Leleyen zijn Schaepjes weyt.

Met Magdalena wilt hier vergaren,
 Sijn roode roosjens, de druppels root,
 Die uyt zijn wonden haer openbaren,
 Omhelst u Kruysken ook tot de dood.

Met dese Bloemen laet uyt zijn oogen,
 Op u neer-dalen den soeten douw,
 Hy sal u tranen daer naer af droogen,
 En dan verblijden naer berouw.

Op de verthooninghe Christi aen Magdalena.

Stem: Soo lang ist Muysje vry.

Bedroefde Magdaleen,
 Hoe maekt gy sulek geweent?
 Heeft den Heere niet geseyd,
 Dat hy sal weer opstaen?
 Den derden dag uytbeyd,
 Die is nog niet vergaen.

Soud ik niet zijn bedroeft,
 Daer mijn ziel troost behoeft,

Mijn vreugt die is gedaen,
 Dat ik hem hier niet vind,
 Wat lijden staet mij aen?
 Ag lief! soo zeer bemint.

Al is hy soo vermoort,
 Soo schandelijk gedood,
 schriftuer heeft dat geseyt,
 het moest so sijn gedaen,
 den *derden* dag uytbeyt,
 gy sult hem haest sien staen.

Wy komen met ons drien,
 Om in het graf te sien,
 En onsen dienst te doen,
 Aen't suyver lichaem teer:
 Maer nu in dit saysoen,
 vinden wy hem niet meer.

Hy is victorieus,
 Verresen glorieus,
 Gelijk hy heeft geseyt,
 Sult gy hem haest sien staen,
 Den *derden* dag uytbeyt,
 Gy sult nog troost ontfaen.

Segt mijn dog Hofman fijn,
 Waer is de Liefste mijn?
 Of waer is hy geleyd?
 Ik bid', maekt ons dit vroet,
 Ay! geeft ons dog bescheyt,
 Of wijst hem ons met spoet.

Maria, sprak den Heer,
 En zy ter aerden neer,
 Rabboni Meester soet,
 Soo seyde' sy, ons tot leer,
 Valt Jesus ook te voet,
 En geeft uw God ook eer.

Op de Vyfthien Mysterien Van het Heylig roosen-kransje.

Eerste Mysterie. De Boodschap.

WEest gegroet Maget *Maria*,
 Met des Engels woorden soet,
 Gy zijt die ons doet verblyen,
 In des werelds tegenspoet,
 Dus u naem gebenedijd,
 Wesen moet tot aller tijd.

Vol van gracy uytgelesen,
 Is u ziel van Godt begaeft,
 Op dat wy ook souden wesen,
 Door u volheyt hier gelaeft,
 Dus u Naem gebenedijd,

Wesen moet tot aller tijd.

Met u is den Heer der Heeren,
Waerom soud gy sijn bevreest?
Hel nog duyvel kan u deeren,
by u is de Heyligen Geest,
Dus u naem gebenedijd,
&c.

Onder Vrouwen weerd gepresen,
Komt u toe den schoonsten Krans,
Boven allen die Godt vreesen,

Blinkt uyt uwer Deugden glans,
 Dus u Naem gebenedijd,
 &c.

Noyt soo sagmen vrugten spruyten,
 Als die gy ons hebt gebaert,
Jesum Christum vol virtuyten,
 Gelijck ons Schriftuer verklaert,
 Dus u Naem gebenedijd,
 &c.

Wilt dog bidden voor ons allen,
 Nu, end' in den laetsten nood,
 Op dat wy niet mogen vallen,
 In des Vyandts stricken snood,
 Dus u Naem gebenedijd,
 &c.

Het tweede Mysterie Op de Visitatie van de H. Maget Maria.

Stemme: Lestmael gink ik op eenen, &c.

Staet op mijn Ziel wilt ras ontwaken,
 Wend na de Bergen u gesigt,
 Daer komt Gods Bruyd, des Aerd vermaken,
 Gaet na Elizabeth haer Nigt,
 Die Godt behaget,
 Met Hemels gesugt,
 Dat is dees Maget,
 Vol graci en tugt,
 Nu met Gods Soon bevrugt.

Elizabeths vrugt, erkent zijn Hoeder,
 Daer toe riep zy, luyt en bly,
 Dat tot my komt mijns Heeren Moeder,
 Daer toe ben ik niet waerdig my;
 Want mijn Kind vreugdig,
 In mijn lighaem,
 Sprong op verheugdig,
 Soo ras, gy bequaem,
 My groeten aengenaem.

Het derde Mysterie Op de Geboorte Christi.

Stemme: Verheft u diep gesugt. Ofte: Soo lang is 't Muysje vry.

O Nacht, ó soete nacht!
 't Geheele Jaer verwacht!
 O nacht! waer in Godts Zoon zijn hooge Throon laet staen,
 En gunt zijn kintsheyt aen als Kint te raken aen.

Geen voor-raet voor het Kint,
 Sijn arme Moeder vint,
 Geen kinderlijk gemak, alleen haer teere Borst,
 Geeft sy haer lieve Vrugt en laeft hem in sijn dorst.
 Komt geeft u suyver hart,
 Van zonden heel onwart,
 Ik weet zy geeft u 't kint, u zaligheyt, u vreugt,
 Dat gy het in u ziel gevoeglijk plaetsen meugt.
 Laet dan den dekzel zijn,
 Een zwachtel in zijn pijn,
 U Liefde die gy weer voor zijne liefde geeft,
 Op dat u ziel hier na by hem in vreugde leeft.
 Geeft gy hem dan u ziel,
 Daer uyt een traentjen viel,
 Tot laefenis zijns monts, ik weet hy geeft u weer,
 Hier vrede, geluk en heil, en namaels d'hoogste eer.

Vierde Mysterie Op onse L. Vrouw Ligtmis.

Stemme: Jesus naem komt laet ons, &c.

SImeon staekt nu u zugten;
 Anna, siet hier komt u troost,
 Voor dit licht moet zatan vluchten;
 Dit 's den Heer, die druk verpoost;
 Dit 's ons Dader, 's levens ader,
 Dit is ons *Emanuël*;
 Dit 's ons Broeder, Zielen-hoeder;
 Dit 's d'Heylant van Israël,
 Hemels Vorst, aerds Prins, en Heer,
 Al ons glory, prijs, en eer.
 Hemels licht, wilt ontfarmen,
 Die verlicht ons duysterheyt;
 Ik omhels u in mijn armen,
 Neemt mijn hert, Heer! 't is bereyt,
 En mijn Jaren, die vervaren,
 Laet in vrede (Heer u knegt)
 Nu voort rusten, mijn wellusten,
 Is, om te gaen u wegen regt;
 Want, u licht, is my verthoont,
 Met u licht, my eeuwig kroont.

Vyfde Mysterie. Christus onder de Doctoren.

Stemme: Poliphemus, &c.

Die gaet wandelen, en moet reysen,
 Wilt eens peysen,
 En met rijp gemoed verstaen:
 Hoe dat *JESUS* met zijn Moeder,
 En zijn Hoeder,
 Na Jerus'lem is gegaen.
 Sy sogten *JESUS*, na veel vragen,
 Sy hem sagen,
 In den Tempel, ha! wat vreugt,
 Hy sat onder de Doctoren,
 Haer te hooren,
 En te vragen wijse deugt.
 Og! zijn Moeder kond' nauw spreken,
 Seyt (met smeeken:)
 Ag! wy sogten u met pijn!
 Maer, hy seyt (met liefd', en vreesen)
 Ik most wesen,
 Daer mijn Vaders saken zijn.
 Onsen *JESUS*: (Godt aensienlijk)
 Ging soo vriend'lijk,
 Met haer af na Nazareth,
 Daer hy beyd' zijn Ouders dienden,
 (Als Gods vrienden)
 Om vervullen 's Hemels wet.
 Goeden *JESU*, wilt my geven,
 In dit leven,
 Dat ik u gestadig soek,
 op dat ik mag sijn gerekent
 En getekent,
 Als u Kint, in uwen Boek.

Seste Mysterie. Christus in 't Hofken.

Stemme: Ik mag mijn wel beklagen, &c.

OG siet mijn Jesus strijden,
 Hy weet den tijd genaekt,
 Van zijn onlijd'lijk lijden,
 O ziel! proeft dat hy smaekt,
 Sijn Vader wil hy stillen;
 En my verlaten niet,
 Hier strijt het Vleesch en Wille!
 Barst Heem'len van 't verdriet.
 Og! daer komt hem te vooren,
 Dat hem te lijden staet,
 't Verwijt dat sal hy hooren,

En mijn bedreven quaet,
Die pijnen, en de smarten,

Die hem haest zijn bereyt,
 Op lange trage harten,
 Og! nu met Jesus schreyt.
 O Jesu Herder goedig,
 Verbryzelt ook mijn Hert,
 Gy strijt voor my soo bloedig,
 Gy draegt voor my de smert,
 Og! laet mijn woeste sinnen
 Getoomt zijn, door u pijn,
 O spiegel van der minnen!
 Ontfermt u over mijn.

Sevenste Mysterie, Christus gegeesselt.

Stemme: Florida, &c.

Verschrikt, ag Elementen al!
 Ag davert Hemelen, Aerdsche dal!
 Og wat sal hier gebeuren;
 O ziel, dit is om dy,
 De Heer Jesu leyt voor my,
 O ziele wilt nu treuren.
 Hy die het al geschapen heeft,
 Onderhout, en 't leven geeft,
 Ontbloot men van zijn kleeden,
 Zijn mont niet open doet,
 ik sie een beek van bloet
 Beverwen al zijn Leden.
 Sy slaen met roeden alsoo stijf,
 En doorwonden Jesus lijf,
 O Herder vol genaden,
 Gun dat ik voor u kniel,
 Om met u bloet mijn siel,
 Te suyveren en te baden.

Agtste Mysterie. Christus wort gekroont.

Stemme: Repicavam, &c.

SOete Jesus,
 Hoe stroomt u heylig bloedt

U doorne kroon beschaemt den Roosen-hoet,
 Door dees Throoning,
 En Krooning,
 ô Koning,
 Bezweek al wat gedagt of reden heeft,
 Soo my niet vonden,
 In uwe wonden,
 Dat ons 't leven geeft.
 Felle Doornen,
 Hoe steekt gy in mijn hert,
 Maekt dat mijn hoogmoet hier door nederig wert,
 Laet dees smerten,
 Vry terten,
 Onse herten,
 O Jesu, en bewegen tot ootmoedigheid,
 Op dat u pijnen,
 Sijn medecijnen,
 Tot ons Zaligheid.
 Soeten Jesu,
 Laet tog u lijden zijn,
 Een troost in alle mijn ellende en pijn,
 Hoe beschamen,
 U stralen, al t' samen
 Mijn bange ziel,
 die eeuwig in droefheit moet sijn,
 Soo zy niet vonde,
 In uwe wonde,
 Hare medecijn.

Negenste Mysterie, Christus draegt het Kruys.

Stemme: Amarilli mei a belle, &c.

O Jesu ach mijn schoone!
 O Bruydegom van mijn ziel!
 Is dit een Kroone,
 Een Throon die u beviel?
 O Konink tragt gy zulk elend te vinden,
 En zoekt gy dus u beminde?
 Wilt gy ons nooden

Door u Bloed, en duysent dooden?
 Soete Jesu, soete Jesu, soete Jesu, *ô* mijn schoone.
 Goddelijken Alcides,
 Athias die door het Kruys,
 Sleutel des Hemels,
 En Koning Davids Huys,
 Opent de Poorte des Hemels voor u kinderen,
 O Sampson! wie zal ons hinderen?
 U liefde en krachten,
 Gaen boven alle machten,
 Soete Jesu, soete Jesu, soete Jesu mijn beminde.
 Wie torst hier op zijn schouderen
 Soo zwaer een Kruys bereyd,
 En kiest dees smerten,
 Wat voelt mijn ziel nu leyd?
 Ag! 't is Gods Zoon, hy draegt hier onse schulden,
 Siet Mensch! wat Godt wil dulden,
 Om uwe sonden,
 draegt hy alle dese wonden,
 Soete Jesu, soete Jesu, soete Jesu, *ô* mijn schoone.

Thiende Myserie, Christus Gekruyst.

Stemme: Herderinne, &c.

O Mijn ziele!
 Treet na Calvarien uyt Jerusalem,
 Wilt eens verniele
 U yd'le lust, en hoort na *Jesus* stem,
 Hoort hoe hy dorst na u verlooren ziel,
 Ey laet u vinde,
 Die u beminde,
 En zoo bezinde;
 Een Koning rijk gekroont,
 Getroont,
 Gehoont,
 Eylaes! met doornen viel.
 De schoonste Roosen,
 Die groeyen op geen Grieksche Bergh, *ô* neen,
 Men sietse bloosen

Op Golga Salems Kruys-berg, hart van steen,
 Daer siet men 't root onnoosel Heylig Bloet
 Gestremt tot Roosen,
 Die geurig bloosen
 Met daeuw bekroosen
 Van Goddelijcke geur,
 Wiens keur
 Gaet veur
 De schoonste Roosen-hoet.
 O mijn ziele!
 Ontwaekt alhier uyt uwen ydelen droom,
 Wilt vernielen,
 U yd'le lusten, met dees Roosen-toom:
 Dees Middelaer, aenschout van 't nieuw verbont,
 Hy geeft u teeken,
 Kust vry zijn bleeke,
 Schier heel bezweeken
 En lieve Rosemont,
 O mont!
 O mont!
 Maekt mijn Ziel gesont.

Elfde Mysterie, Verrysenisse Christi.

*E*En Tortel-duyfken zuyver en reene,
 Was zeer bedrukt, en in gevaer,
 Het queelde treurig; och! het was alleene,
 Zy had verlooren haer weder-paer,
 En zij riep, *o* Heer! in mijn herte geprint:
 Wie zal mijn laven?
 Waer is de Vriend die mijn Ziel bemint?
 Hy is uyt den Grave.
 Dit Tortel-duyfje was Magdalene,
 Haer liefde heeft droefheyt gebaert,
 Haer oogen vloeyden als Fonteyne,
 Om het verlies van haer Heere waert;

En zy riep: O Heer! in mijn herte geprint,
 Waer moogt gy wesen?
 Waer zijt gy Vriend die mijn ziele bemint,
 Zijt gy dan verresen?

Tot in het Hofken, naer haer vermoene,
 Zogt zy Jesus met rijpen raet;
 Om Jesus Liefde, was 't haer te doene
 Smorgens vroeg in den dageraet,
 En zy riep: O Heer! in mijn herte geprint,
 Laet droefheyt enden,
 Waer zijt gy Vriend die mijn ziel bemint,
 Wilt u tot my wenden.

Doen sprak den Engel in korter stonden:
 Wilt niet bevreest zijn, nog niet beeft,
 Al hebt gy Jesus nog niet gevonden,
 Hy is verresen, en hy leeft.
 En zy riep: O Heer! in mijn herte geprint,
 Vertrouwt mijn rouwe;
 Komt dog mijn Vriend die mijn ziele bemint,
 Dat ik u aenschouwe.

Als een Hovenier zag zy haer Beminde,
 Die zy met tranen hadde gezogt,
 En in het Graf niet en konde gevonden,
 Daer zy de Balzem toe hadde gekogt,
 In zy riep: O Heer! in mijn herte geprint,
 Ik wil u eeren,
 Gy zijt de Vriend die mijn bemint,
 Den Heer der Heeren.

Komt laet ons volgen nu Magdelene,
 En de Heere Jesus houden vast,
 Die ons van zonden sal maken reene,
 Christus is van den doot ontlast,
 Die ons zuyver maekt en van zonden klaer,
 Gy zult Verrijsen,
 Volgt Jesus naer in druk en lijden zwaer,
 Tot in 't Paradijse.

Twaelfde Mysterie, Hemelvaert Christi.

Stemme: Nu zig ondankbaer, &c.

Eer uyt der Aerden breecken Zonne-stralen,
Springt uyt den slaep, mijn ziel Gods bruyt:
Mijn Lief wil huyden na zijn Vaders zaelen,
Hooft hem ontmoeten een Hemels geluyt;
Al d'Eng'len, Archang'len daer ne'er,
Verwellekommen haeren Godt en Heer;
Och waer ik nu mee ter vlugt, metter vaert,
Op d' Olijf-berg met zijn Vrienden vergaert.

Veel zael'ge leering voort-bragten zijn lippen,
Het Schaepje te soecken, was zijn genugt,
Haest u mijn ziel, eer hy u gaet ontslippen,
Knielt aen zijn voeten, met een diep gezugt,
Liefde bragt hem ne'er, en liefd' hem we'er trekt,
Door liefd' u handen tot hem uytstreckt,
Mijn Heer, mijn Helper, die mijn Ziel bemint,
Waer gaet gy nu heen zonder u Kint?

'T is u genoeg en alle u wenschen,
En u begeerten, u wille, u rust,
Te wesen met de kinderen der Menschen,
Wel zalig is hy, die in u wille rust,
O Vorst des Hemels, met liefde doorblaekt,
Uyt liefde gy voor ons nu plaetse maekt;
O gever van liefde, vreugde, en vree,
Vertrekt gy, ach neemt u schaapje dan mee.

Daer sien ik een wolk op d'Aerde neerdalen,
Die lommert hem om, daer mee hy verscheyt:
Al d'Hemelsche Geesten haer Prince in-halen,
D'Afgronden bewegen door zijn Majesteyt:
Mijn Trooster, ey treck mijn ziele by u,
Mijn Heylant, mijn Hoop, och haelt my nu,
Och Hoeder, mijn Harder siet neder op mijn,
Op d'Aerde te blijven dat is my pijn.

Och mogt ik met u ten Hemel op-varen,

Mijn Jesu, mijn Prins, u min ik alleyn,
 Og rukt mijn uyt 's werelts zeer woeste baeren,
 Mijn ziel dorst na u als 't Hart na de Fonteyn,
 Mijn Vader, ach voed met Hemels spijs
 Mijn zugtende ziele in 't Paradijs!
 En stuert ons nu weder u Geest tot een pand,
 Och leyd ons in 't blijden Vaderland.

Derthiende Mysterie, Op 't H. Hoog-tyd van Pinxteren.

Stemme: Puykje van de wonder-steden, &c.

IN vervolging, en onweder,
 Soo gedenkt, hoe d'Heyligen Geest,
 Op d'Apostelen bevreest,
 Met een kragt van wint quam neder,
 En vervulden 't heele Huys
 Met een over-groot gedruys;
 O zy waren soo bekommert!
 Maer Gods Geest, en 's Hemels kragt,
 Die heeft haer al t'samen omlommert,
 Niemand doen om vreese dagt.

Hemels kragten, Ziels vermaeken,
 Zuyvere gaven, Heylige Eer
 Daelden in haer herten neer,
 Alle tongen 's werelts spraeken
 Rijke kennis, wijsheyt groot,
 Gods Geest in haer zielen goot
 Om Gods Rijk het al te laten,
 Rijkdom, Schoonheyt, Lust op Aerd,
 't Lijden Christi aen te vaten,
 Og dit was haer alles waert.

In dees goe-bereyden zielen
 Hemels yver is geteelt;
 Jesus was haer lust en weelt,
 Beeken op haer wangen vielen,
 Vreugt des herten Ziels geneugt,

Daer borst uyt Godts lof verheugt,
 Daer was wijsheyt aller Wijsen,
 Zy verbreyden 's Heeren Naem,
 's Hemels Liefd' de Ziel deed spijsen,
 Van Godts Vrienden zeer bequaem.

Soete Jesu die u Volcken,
 Nimmermeer als Wesen laet,
 Zijt nu ook ons hulp, ons raed;
 Daeuw op ons, *o* Hemels wolcken,
 U Drie-eenigheyt, mijn al,
 Zy bevoolen u Schaep-stal.
 Milden Vader zend van boven
 U Geest in mijn dorre ziel,
 Om u Majesteyt te loven,
 Voor u Throon ik nederkniel.

Veerthiende Mysterie, Van Maria Hemelvaart.

Wat wonder, wie is desen,
 Die zoo hoog wort geresen, wort geresen,
 Wort geresen?
 d'Engelen ruymen haer, d'Engelen ruymen haer
 d'Opperste Stede!

Vaert op, vaert op 't is rede,
 Vaert op, vaert op 't is rede,
 Edelste Maegt van Jesse,
 Edelste Maegt van Jesse,
 In ziel en leden;
 Want soo hoogen Princesse,
 Want soo hoogen Princesse,
 Komt zulken stede, komt zulken stede.

Komt, komt ik sal u kroonen
 Met Samier en Harmonen, en harmonen, en harmonen,
 En met het dierste Gout,
 En met het dierste Gout,
 U doen bekleeden,
 Vaert op, vaert op, &c.

Steunt op u Beminde,
 Tot dat gy komt te vinden, komt te vinden,

Komt te vinden,
 Vaert boven Seraphim,
 Vaert boven Seraphim
 d' Hemelsche vrede,
 Vaert op, vaert op, &c.
 Van hier wilt dog gedogen
 Te helpen ons krank vermogen, krank vermogen
 Hemelsche Koninginne,
 Hemelsche Koninginne,
 Door u gebeden,
 Vaert op, vaert op, &c.

Vyftiende Myfterie, Krooninge van Maria de Moeder Godts.

Stemme: Carileen, &c.

MArya,
 Wort huyden Koninginne,
 Godt ſchenkt haer des Hemels Kroon,
 Daer na zy heeft getragt,
 En ook verwagt,
 Want zy is Moeder van ſoo waerdigen Soon,
 Dies als nu
 Vereeren dees Vriendinne
 Al de Engelen zeer verheugt,
 De Moeder van haer Heer,
 Met Hemelsche eer:
 Al 't Hemels Heyr bedrijven groote vreugt,
 De heylige Scharen
 Met veel melody,
 Gezang en Snaren,
 Vereeren ſeer bly
 Haer Kroon
 In eeuwigheyt, welk is nu gewis
 Dese zuyver Maegt bereyd.
 Och wat Lof
 Komt toe alzulken Moeder,
 Door haer Moederlijke min,
 Wat heeft zy niet verdient
 By haer Soon en Vriend,

Om te worden een Hemelsche Vorstin?
 't Hemels Hof
 (Om onse Ziels-behoeder)
 Haer een eeuwige eere geeft;
 Want hy in haer Lighaem
 Zuyver en bequaem
 De mensch'lijk Natuur aengenomen heeft;
 Dees' zuyv're Maget
 Droeg 't Kint onbesmet,
 En Godt behaget,
 Die reyn is en net,
 Och zy,
 Was vry
 Van vuyle sond:
 Nu denkt
 Wat God schenkt
 Tot wissel van haer pond.
 Hoe vereert,
 Een Mensch hier zijne Vrienden,
 Die hy belieft en bemint?
 Denkt met wat vreugt ootmoet,
 En eer hy doet
 Zijn waerde Moeder, soo getrouwen Kint?
 Hy begeert
 Ter eeren, die hem dienden:
 In wien heeft hy meerder lust,
 Als die hem in de kout,
 In armoed benout,
 Heeft bedekt, verwarmt, en soo veel gekust?
 Og die 't mogt vatten,
 Of eens waer vertoont,
 Met wat al schatten
 Zy nu is gekroont!
 Den mensch,
 Sijn wensch,
 En zorgt voor niet:
 Wat d'Aerd',
 Hem voor waerd'
 Of schoonheyt immer bied.

[CHristus is opgestanden]

Stemme: De Vogelkens in der muyten.

CHristus is opgestanden
 Al van de Joden haer handen,
 Dus willen wy allegaer vrolijk zijn,
 Christus sal onse Verlosser zijn. Alleluja.
 Was Christus niet verresen,
 Al met zijn Goddelijcke wesen,
 Wy waren gebleven in grooten noot,
 Wy moesten al sterven de eeuwigen doot. Alleluja.
 Christus die voer ter Hellen,
 Om 't daer in vrede te stellen,
 Die in duysternisse lagen zoo zeer bezwaert,
 Godt heeftse met zijn eeuwige licht verklaert. Alleluja.
 Gy Princen gy Helsche soorten,
 Doet open u mueren en u poorten,
 Uwen roof die wert u nu onthaelt,
 Christus heeft alle onse schult betaelt. Alleluja.
 Christus met grooter eerwaerde,
 Sijn lieve Moeder die hy openbaerde,
 Met een Lighaem klaerder dan de Sonneschijn,
 Onsterffelijk verlosser uyt alle pijn. Alleluja.
 Christus vantse in weene,
 De suyvere Maria Magdalene,
 Godt heeftse vertroost in haer verdriet,
 Als eenen Hofman, 't is alsoo geschiet. Alleluja.
 Twee Discipelen quamen gaende
 Na Emaus, zy waren verslaende
 Christus lijden en onses Heeren doot,
 Als een Pelgrim heeft hem God verthoont. Alleluja.
 Weest Christus Lijden gedagtig,
 Hy is ons Paes-Lam waeragtig,
 Geoffert aen den Kruyce voor onse misdaet,

Dat deden die Joden haer valschen raet. Alleluja.
 Verblijd u gy Christenen algemeyne,
 Met Maria die zuyvere Fonteyne,
 De Koopmanschap die Judas heeft gedaen,
 Die is ons alle zoo wel vergaen. Alleluja.
 Christus heeft neder gezonden,
 Den Heyligen Geest met vyerige Tongen,
 Op den vijftigsten dag als hy hadde voorseyt,
 Zijn Apostelen hebben daer na verbeyd. Alleluja.

[AL waerde Godt den Soon]

Stemme: als 't begint.

Sal ik u aenschijn schoon,
 Nog langer moeten derven?
 Neen Moeder 't is nu al volbragt,
 Ik ben verresen uyt het Graft,
 En sal nu niet meer sterven.
 Ach! wie is nu soo sterk,
 Die ons den zwaren Serk,
 Sal wentelen van de deuren?
 Komt treed maer toe tot aen het Graf,
 Den zwaren Steen die leyd daer af,
 Wat vervreemt zal ons gebeuren?
 'k Sie aen de regterhant,
 een Hemelsche gesant,
 Met witte kleederen blicken,
 Vrouwtjens bevoet, en droef van geest,
 Komt nader by mijn onbevreest,
 En wilt u niet verschricken.
 Den luyster zijns gezigts,
 Is als den schrik des ligts,
 Van helle blicxems straelen,
 Den schrik is voor het vuyl gespuys,
 Die Jesus sloegen aen het Kruys,
 En op zijn Godtheyt smaelen.
 Gy die nu uwen Heer,
 Hier zoekt uyt liefde teer,
 Moet voor geen Engel vreesen,
 Den Heer die pijnlijk was gekruyst,
 Is blijdelijk van hier verhuyst,
 En van der dootd verresen.

Maeckt dese blijde maer,
 d' Apostelen openbaer,
 Met Petro die bedroeft zijn:
 Komt laet ons treden op het pad,
 En haestig loopen naer de stadt,
 Daer mag niet lang vertoeft zijn.

O! Jesu Meester soet,
 Ik bid met tranen vloet,
 Mijn zonden wilt vergeven,
 Ach! Petrus die nu droevig zijt,
 Weest vrolijk, en met ons verblijt,
 Den Heer die is in 't leven.

Ach! my ellendig mensch,
 Met wat een hert en wensch,
 Wou ik met hem ter doodt gaen,
 Petro ik zag u open hert:
 Maer gy most blijven buyten smert,
 En ick alleen in noot staen.

Fy, dat een vuyle Maert,
 My maekte soo vervaert,
 Dat ik u af-viel Heere,
 Petro dat was alzoo verzien,
 Gy moest u eygen smaetheyt sien,
 Om andere wel te leeren.

[WAer dus ras dus vlijtig heen]

Stemme: Bell' Iris.

WAer dus ras dus vlijtig heen,
 Eer de goude Zon zijn stralen,
 Heeft op d'aerde laten dalen,
 Zegt Maria Magdaleen?
 Waer na soekt gy, Waer nu vraegt gy,
 Of wat tragt gy hier te zien?
 Naer wien speurt gy, Naer wien jaegt gy,
 Dus beladen met u drien?

Nademael dat hier ontrent,
 Daer dees wrede Moordenaren,
 Een gezegelt graft bewaren,
 Geen van drie en is bekend,
 En na dat ik kan bespeuren,
 Vraegt en soekt hy na die geen,
 Die drie dagen nu te veuren,
 Heeft soo zwaren strijt gestreen?

Soekt, doorsnuffelt waerde Vrouw,
 Siet al om naer u beminde,
 Vraegt, gy zult hem nog wel vinden,
 Maer verlost van al zijn rouw;

Want u Bruydegom is verresen,
 Uwen schat en is hier niet:
 Treet vry derwaerts zonder vresen,
 En siet watter is geschiet.

Siet den steen is afgewent,
 Van den Grave daer de leden,
 Rusten tot den dag van heden,
 Van die alles is bekend:
 Siet de doecken, siet het linden,
 Siet voor al het doodts gewaet,
 Daer men 't Lighaem in gink winden,
 Waer na gy nu soecken gaet.

En zijt gy nog niet voldaan,
 Siet die eeuwig voor hem buygen,
 Zullen u ten vollen tuygen,
 Dat hy is van hier gegaen:
 Hierom vreest niet, wilt niet schromen,
 Siet gy nu niet die gy zegt,
 Gy zult hem wel haest bekomen,
 Die ons alles heeft gekogt.

[WAer zoek ik u, eylaes!]

Stemme: Helaes mijn zugjes zijn om niet.

WAer zoek ik u, eylaes! wat raet?
 Dien Heyland, die mijn ziel zoo zeer beminde,
 Dat ik in 't Graft hem niet en vinde;
 Siet hier de zweet-doeck en het doodt-gewaet;
 Wie mag hem hebben weg-geleyt?
 Ach! kan my niemant daer van doen bescheyt?
 Ik zou hem weg halen, nemen en dragen,
 En brengen ter stee,
 Eer het begon te dagen,
 Daer hy bleef in vree.

Ach! goeden Vriend, zegt Hovenier:
 Weet gy niet, wie mag hebben weg-genomen
 Het Lighaem, dat hier was gekomen,
 En voor drie dagen men begroef alhier?
 Maria, Vrouw, kent gy my niet?
 Wat? weent gy om die gy hier voor u siet?
 Rabboni Meester zijt gegroet van herten,
 Nu is al mijn druk,
 Verdriet, rou, pijn en smerte,
 Gekeert in geluk.

O zalig uur, ô blijden dag,
 Dat ik u, mijnen schat, heb weer gevonden,

De liefde heeft u hier gezonden,
 Wel laet toe dat ik u omhelsen mag:
 Maria my dog niet en raekt,
 U yver matigt, en u lust nog staekt,
 En wilt in 't hert u blijdschap nog wat sparen,
 Want ik in persoon,
 Nog niet ben opgevaren,
 Tot mijns Vaders Throon.

Maer gaet gy tot mijn Broeders heen,
 En boodschaft die uyt mijnen mont en name,
 Want daerom ik u tegen quame,
 Dat zy haer houde nog wat vast by-een:
 En dat ik vaer naer mijnen Godt,
 U Vader, Schepper, Heer, en hoogste lot:
 En dat ik weer zal haestelijk by haer komen,
 Want ik Thomas moet,
 Zijn ongelooft betoonen,
 Tot des Menschen goet.

Op den Heyligen Paesch-Dag.

Stemme: O Kers-nagt, &c.

O Paes-nacht! verdwijnt na ons wenschen,
 U dageraet verheugt ons menschen,
 Een licht, neemt ons veel droefheyt af,
 Drie Vrouwen met veel druk beladen,
 Seer vroeg voor Zon met yver traden.
 Om Godt te zalven in het Graf.

Voor Zon, zijn zy aen 't Graf gekomen,
 Maer hebben haest met druk vernomen,
 Een steen zeer zwaer gedekt op 't Graf,
 Zy spraecken, begosten te zeggen:
 Wie zal ons desen Steen af-leggen?
 Maer omziende was die daer af.

In 't wit den Engel Godts zy vonden,
 Hy sprak: Vreest niet, 'k zal u verkonden,
 Gy soekt Jesus van Nazareen,
 Hy is hier niet, hy is verresen,
 Verandert in een heerlijk wesen,
 Gaet hy u voor in Galileen.

Nu gaet, en boodschaft zijn beminde,
 Dat zy aldaer hem zullen vinde,
 Gelijk hy haer ook heeft gezeyt:
 Zoo haest zy dese last ontvingen,
 Zy t'zaem met groote blijdschap gingen,
 En hebben dese maer verbreyd.

Seer ras Petrus en Jannes loopen,
 Voort na het Graf, zy vonden open,
 Met doecken gints en daer beleyt;
 Als zy niet anders daer en vonden,
 Keerden zy droevig tot dier stonden,
 Want hadden nog geen regt bescheyt.

Ons Heer, in Hovenieren kleeren,
 Ging hem tot Magdalena keeren,
 Sprak: Wat weent gy, bedroefde vrouw?
 Zy sprak: Mijn Heer is weg-genomen,
 Ik weet niet hoe by hem te komen,
 Daerom leef ik in grooten rouw.

Maria sprak, den Heer, zy kende
 Hem, en voort zy haer na hem wende,
 Sprak Rabboni met vreugde groot;
 Den Heer sprak: Wilt my niet genaken,
 Veel minder aen mijn lighaem raken,
 Ik ben verreesen van der doot.

Maer gaet en wilt het voort-vertellen
 Aen mijn Discip'len en gezellen,
 Dat ik opwaerts nu wederom
 Sal gaen na mijn Vader verheven,
 En eeuwiglijk met hem zal leven,
 Tot dat ik eens ten Oordeel kom.

Ag Godt! laet ons met u verrijsen,
 Op dat wy eeuwiglijk u prijsen,
 Voor al u ongemeten goet,
 Dat gy ons doet tot allen tijden,
 En ons gedaen hebt door u lijden,
 Nu ook door u verrijsen doet.

[O Feestlijk dag!]*Stemme: Den tyd is hier, &c.*

O Feestlijk dag!
 Gegroet zoo moet gy wesen,
 Sonder Wee-geklag,
 Tot aller tijt geëert,
 Op u men zag,
 Al van der dootd verresen,
 Jesum, die daer lag,
 Tot in het Graf verneert,
 Hy nu triumpheert,
 Zijn glory' is vermeert,
 Het Hensch-gebroet heeft hy verstoort,
 Den duyvel met de dootd versmoort,
 Hy sit triumphant,
 Aen 's Vaders regerhand.
 Het Hensch, &c.

Dit is den dag,
 Die Godt, den Heer der Heeren
 Na Schrifteurs gewag,
 Gemaekt heeft t' ons profijt,
 Dus elck wel mag
 Met vreugde jubileeren,
 En meer als hy plag,
 Zijn in den Geest verblijt,
 Ook den Tempel klaer
 Vercieren, en 't Autaer,
 Dan desen dag gecelebreert
 Mag wesen, en gefestiteert,
 O gy Christen-schaer,
 Maeckt nu blijdschap eenpaer.
 Dat desen, &c.

Ons Paesch-lam reyn,
 Is Christus onsen Heere,
 Opgeoffert pleyn,
 Als hy vergoot zijn bloet,
 Wilt algemeyn uyt u ziel expurgeeren
 't Zuer – gedeessemt greyn,
 En wesen versch en soet,
 Op dat gy opregt
 Zijt door de waerheyt slegt,
 En voor der zielen hongers-noot,
 Moogt eeten ongedeessemt brood,
 Als gout ook wesen puer,
 Gezuyvert door het vuer.
 En voor, &c.

Princeljk greyn,
 Boven alles verheven,
 Die ons geeft certeyn
 Den dag zeer lang verwagt:
 Wy algemeyn zoo lange wy hier leven,
 In dit aerdsche pleyn,

Prijzen uw' groote magt,
Want der zonden nagt,

Hebt gy heel wel gebragt,
 De klaere Son is opgegaen,
 Waer door ons' ziel in 't ligt sal staen:
 Wy sullen voortaan,
 Regt na den Hemel gaen.
 De klare, &c.

[O Lang verwagten blijden dagh!]

Stemme: Rosalia.

O Lang verwagten blijden dagh!
 Verheugt u Christenen al gepresen,
 Jesus u Heer, Jesus u Heer, Alleluja,
 Is van den dooden nu verresen.
 Siet hier verblinde Jodendom,
 Wat baet u felle wagers scharen?
 Jesus den Heer, Jesus den Heer, Alleluja,
 Is uyt den Grave opgevaren.
 Drie Vrouwtjens quamen aen het Graf
 met Speceryen uytgelesen,
 Maer onsen Heer, Maer onsen Heer, Alleluja,
 Was uyt den Grave al verresen.
 Den Engel sprak: Wien zoekt gy hier
 Jesus verresen, vol van zegen?
 Siet hier de plaets, Siet hier de plaets, Alleluja,
 Daer uwen Heylant heeft gelegen.
 Het zalig zaed der Oude Weth,
 Door staele deuren af-geslooten,
 Zijn met den Heer, Zijn met den Heer, Alleluja,
 Nu zijn verrijsenis Genooten.
 Maria waerde Moeder Gods,
 Haer droefheyt is al t'zaem verdweenen,
 Jesus haer Soon, Jesus haer Soon, Alleluja,
 Is glorieus aen haer verscheenen.
 De droef bedrukte Magdaleen,
 vertroost den Heer haer bitter weene,
 Als hovenier, Als hovenier, Alleluja,
 Is Jesus Christus haer verscheene.
 Als een Cleophas met zijn gezel,
 Naer Emaus op de wegen spraeken,
 Komt Jesus haer, Komt Jesus haer, Alleluja,

Met zijn presentie vermaecken.
 Verblijd, verblijd, u Christen schaer,
 Mijn ziele wilt u Heylant prijsen,
 Door waere boet, Door waere boet, Alleluja.
 Om waerlijk met hem te verrijsen.
 Hy heeft hem ons geopenbaert,
 Zijn waardig Vleesch en Bloed gegeven,
 Verrijs *ô* ziel! verrijs *ô* ziel! Alleluja,
 Om 't Eeuwige Paescha te beleven.

[*Verblijd* u Christenen in 't gemeen]

Stemme: O Salig heylig Bethlehem.

Verblijd u Christenen in 't gemeen,
 Want uwen Heylant is verresen,
 Hy gaet u voor in Galileen,
 Verandert in een Heerlijck wesen.
 Drie Vrouwen zijn vroeg opgestaen;
 Maer vonden niet die geen zy zogten,
 Dies zy met druk en ancxst belaeen,
 Dees maer aen haer geselschap brogten.
 Een Engel Gods die sprak ons aen,
 Gy soekt Jesus, uwen beminden,
 Hy is hier niet, hy 's opgestaen,
 In Galileen zult gy hem vinden.
 Sint Pieter met zijn ander maet,
 Die liepen haestig om te soecken,
 Dog vonden niet (het was te laet)
 Dan schoon en witte linne doecken.
 Jesus in schijn van een Tuynman,
 Verschijnt Maria Magdalena,
 Rabboni Meester sprak zy dan,
 Wanneer zy hoort haer naem Maria.
 Twee andere Mannen gingen voort,
 Om 't Kasteel Emaus te genaecken,
 Een Pelgrim komt met haer te woort,
 Als zy van 't Lijden Christi spraecken.

Haer kleyn geloof, misprees den Heer,
 Ging haer de Schriften openbaeren,
 Van Moyses, en Propheten meer,
 Al die van hem geschreven waeren.

Zy dwingen hem met haer te gaen,
 Om haer te leeren en te stigten;
 Den Heer neemt dit gewillig aen;
 Want hy haer oogen woud' verligten.

Met haer ingaende, zegent hy
 Het brood, en brak het ook met eenen,
 Doen dit geschied', gelooven zy;
 Maer Christus is voor haer verdweenen.

Zy brengen dese boodschap ras,
 Aen d'ellevē, Met haer gezellen,
 Dat Godt waerlijk verresen was,
 En gingen haer de zaek vertellen.

Christi hemelvaart.

Stemme: Schoone Nymph aensiet, &c.

CHRISTUS komt by zijne Discipelen elve,
 Aen Tafelen vergaert,
 Hy berispt haer door zijne woorden selve
 Over haer quaden aert,
 Dat zy ongeloovig bleven in desen,
 Niet willig wilden nemen aen,
 Dat haeren Heer was opgestaen,
 En weer verresen.

Hy belast haer alle om te gaen preecken,
 Het Evangely klaer,
 En zy tot alle Menschen soudē spreekē,
 Dat het waeragtig waer,
 Wie niet Gedoopt was, en wilde Gelooven,
 Al niet en soudē zalig zĳn,
 Maer eeuwig in de Helsche pijn,
 Worden verschooven.

Hy sprak veel teek'nen, zullen zy uytwercken,
 Die Regt Geloovig zĳn,
 Waer door men klaerlijk wel sal konnen mercken,

Dat het zijn van de mijn.
 Duyvelen zullen voor haer-lieden vreesen,
 Spreecken met nieuwe Tongen klaer,
 Slangen zullen niet schade haer,
 Siecken genesen.

Dus spreekende, soo is hy weg-genomen,
 Voor haer, van deser aerd,
 Zy zagen daer twee Mannen by hem komen,
 Als hy ten Hemel-waert,
 In het aenschouwen, nu was opgevaren,
 Gekleet in schoone kleet'ren wit,
 Die spraken: Mannen, wat is dit,
 Dat gy wilt staren.

En opwaerts zien al na den hoogen Hemel,
 Daer uwen Heer nu is?
 Een wollik quam met een zeer stark gewemel,
 Als eenen duysternis,
 Van boven neder van den Hemel zweven,
 Voor haer oogen alle gelijk,
 Als Godt in zijne Hemelrijk,
 Nu waer verheven.

Hy sit nu ter regterhand van zijn Vader,
 Verheven in den Throon,
 Van waer hy wederom zal komen nader,
 En geven yder loon,
 Zijn vonnis sal hy dan over ons geven,
 Dat yder sal zijn regt ontfaen,
 Van alles wat hy heeft gedaen,
 Hier in dit leven.

Aenroepinge des Heyligen Geest.

Stemme: Als 't begint.

KOmt tot ons heyligen Geest,
 Wilt in ons herte dalen,
 Ontsteekt dat aldermeest
 Met uwe stralen.

Want gy waerachtigh zijt,
 Een yver, en Godt Almachtig,
 Die onse ziel verblijd
 Met liefde krachtig.

Gy zijt een schoon Fonteyn,
 Oorspronck van alle deugden,
 Vol van geneugte reyn,
 Een Godt der vreugden.

Door u liefde verwermt"
 Ons hert tot allen stonden,
 Soo worden wy beschermt
 Van alle zonden.

Verdrijft van ons het quaet,
 Blijft by ons vroeg en spade,
 Geeft gracy, hulpe en raet,
 Door u genade.

Aensiet ons in dit dal,
 Met u barmhertige oogen,
 Wilt druk en tranen al,
 Met Peys af-droogen.

Op dat wy tog hier naer,
 U met den Vader boven,
 En Godt den Soon eenpaer,
 Eens eeuwig loven.

[DOen den tijd]

Stemme: 't Vuur brant seer.

DOen den tijd,
 Pinxter gekomen was,
 Zijn verblijd,
 Al Gods Discip'len ras,
 Zy waren nog by een vergaert,
 Haer herten nog te zeer bezwaert,
 Dog zijn verlicht,
 Door een wonder gezigt.

Een geluyt,
 Is daer by haer gehoord,
 Dat quam uyt,
 Den hoogen Hemel voort,
 Regt of daer quam een stercken wint,
 En dat vervulde zeer gezwint,
 Het gantsche Huys,
 Met een seer groot gedruys.

Nog quam daer,
 Op dese zelve uur,
 Neer op haer,
 Gevallen als een vuur,
 Gedeelde Tongen over al,
 Die saten op dit gants getal,
 De minst en meest
 Ontfing den Heyl'gen Geest.

Elk een sprak,
 Na hem den geest in gaf,
 Met gemak,
 En het viel haer niet straf,
 Wat spraek dat hy wou spreken daer,
 Alwaer d'Omstaenders al te gaer
 Hebben gehoord,

Yder zijn eygen woort.
Spraeken doen,
Wel wat een wonder saek,
Onvermoen,
Hooren wy onsen spraek,
Hier spreek van de Galileen,
Soo klaerlijk, dat van ons niet een

Regt zeggen kan,
 Daer feylt een letter an?
 Soo Parthen,
 Als meed' den Medeaen,
 Elamiten,
 En ook Mezopotaen,
 Cappadoos, Ponten en Judeen,
 Asen, Prijgen, en Pamphileen,
 Van Egypten, Cirenen, van Libeen.
 Van Roomen, De Joden en noch meer,
 Heydenen,
 Bekeert tot Joodsche leer,
 De Creten en den Arabier,
 Elk hoort zijn tael nu spreken hier,
 Zy staen bedeedst,
 Een yeder was bevreesst.
 Altemael,
 Spraecken zy met een woord,
 In zijn tael,
 Heeft yder hier gehoort,
 De wonder wercken van den Heer,
 Die wy nu moeten meer en meer,
 Prijsen altijt,
 Waer dat gy bent of zijt.
 Heylig Geest,
 Komt op ons dalen mee,
 Op dit Feest,
 Komt schenkt ons dog u vree,
 Ontsteekt dog vuurig ons gemoet,
 U innig vuur de ziele voet,
 Het vuur brant zeer,
 Gods Liefde nog veel meer.

[SOo lief heeft Godt Vader verheven]

Stemme: Nero schoonste van u gebueren.

SOo lief heeft Godt Vader verheven,
 Ons werelts Menschen gants getal,
 Dat hy zijn Soone heeft gegeven,
 Om ons te helpen over al.
 Als wy te regt wilden Gelooven,
 Niet laten sou verlooren gaen,
 Nog ons van 's Hemels regt berooven,
 Maer doen een eeuwig loon ontfaen.
 Godt heeft zijn Soone niet gesonden,
 Om te oordeelen haer misdaet,
 Maer om de Wijsheyt te verkonden,
 En te behouden voor het quaet.
 Wie Regt Gelooft sal hy niet straffen,

Nog geven eenen quaden loon;
Maer hy sal hem veel quaets verschaffen,
Die niet Geloof heeft in zijn Zoon.

Dit zal de menschen meest bezwaren,
Dat 't Ligt welk hier gekomen is,
Haer oogen niet en kan verklaren,
Maer blijven in hun duysternis.

Om dat haer Wercken niet goet waren,
Soo hebben zy het ligt versmaet:
Want wie met zonden haer bezwaren,
Die krijgen tot het Ligt een haet.

Die weynig volgen goede Wercken,
Die komen seldom tot het ligt,
Om hare zonden niet te mercken,
Oft te beschouwen door 't gesigt.

Maer die wil in de waerheyt leven,
En door zijn daed een ander stigt,
Die sal hem noyt van 't Ligt begeven,
Maer stelt zijn leven in het Ligt.

Wie recht bemint den Heer gepresen,
En leeft na zijne Wetten wel,
Die heeft hier noyt ymant te vreesen,
Nog mensch, nog doodt, duyvel, nog hel.

Ik bid u dan mijn Godt verheven,
Verligt mijn hert, en mijn gezigt,
Dat ik altijd in u mach leven,
En wand'len in het eeuwig ligt.

[KOMt ongeschapen heylig Geest]

Stemme: Veni Creator, &c.

KOMt ongeschapen heylig Geest:
Besoekt het hert van minst en meest,
Laet door uw' graci' zijn verzagt,
Die gy geschapen hebt door magt.

Gy wort genoemt den Trooster soet,
Des alderhoogsten gave goet,
Fonteyn des levens, liefdens brand,
Een zalvinge des Geests playsant.

In gaven zijt gy zevenvout,
 Die u belooft, betrouwt,
 Den vinger van Godts regter-hand,
 Rijkt ons van tael, en van verstant.

Met wijsheyt verligt onsen zin;
 Maer 't hert ontsteekt met reyne min,
 De zwakheyt van ons lighaem teer,
 Sterkt t'uwen dienste meer en meer.

Den vyand veer van ons verdrijft,
 In peys en vree ons zielen stijft,
 Ter deugd wilt ons een leydsman zijn,
 Dat wy ontgaen schult ende pijn.

Maeckt ons den Vader dog bekend,
 Hoe dat, zonder begin of endt,
 Van hem gebooren wert den Soon,
 Met wien gy sit in eenen throon.

Eer, glori', lof den Vader zy,
 Den Soon die van den dooden vry,
 Verrees, en u rijck Heylig Geest,
 Die altijd een Godt zijt geweest.

*Veni Creator Spiritus,
 Mentis tuorum visita,
 Imple supernâ gratiâ,
 Quae tu creasti pectora.
 Qui paraclitus diceris,
 Donum Dei altissimi,
 Fons vivus, ignis, charitas,
 Et spiritalis unctio.
 Tu septiformis munere,
 Dextrae Dei tu digitus.
 Tu rite promissum Patris,
 Sermone ditans guttura.
 Accende lumen sensibus,
 Infunde amorem cordibus,
 Infirma nostri corporis,
 Virtute firmans perpeti.
 Hostem repellas longius,
 Pacemque dones protinus:
 Ductore sic te praevio;
 Vitemus omne noxium.
 Per te sciamus da Patrem,
 Noscamusatque Filium,
 Te utriusque Spiritum,
 Credamus omni tempore.
 Gloria Patri Domino,
 Natoque qui à mortuis,
 Surrexit, ac Paraclito,
 In faeculorum faecula.*

[ALs Christus had]

Stemme: O Paris wreet, &c.

Als Christus had,
Gesproken tot de Joden,
Dat hy was 's Hemels brood,
En wie het at,
Het leven wiert geboden,
Te sterven noyt de dood:
Het Joods geslagt,
Doen met malkanderen keven,

Hoe kan ons dees Mensch door magt,
Zijn Vleesch te eeten geven?

Den Heer antwoordt,
Tot haerder onderwijse,
Door zijnder stemmen klank,
Verstaet en hoort,
Mijn Vleesch is waerlijk spijsse,
Mijn Bloet is waerlijk drank;
Wie mijn Vleesch eet,
En drinkt ook van mijn Bloede,
Blijft in my altijd gereet,
En ik in zijn gemoede.

Gelijk ik ben,
Van den Vader gesonden,
Die eeuwelijken leeft,
Ik ook wel ken,
En weete t' alderstonden,
Dat my gesonden heeft,
En leeve klaer,
Om de wil van mijn Vader,
Sullen leven ook voorwaer,
Die my nutten te gader.

Dit is het brood,
Dat van den Hemel daelde,
En hier gekomen is,
Niet als in noot,
Het Manna nederdaelde,
Als doen vernomen is,
U Vaders al,
Hebben daer van verworven,
Maer zy zijn in groot getal,
Egter den doot gestorven.

Maer wie dat nu,
Sale eten van dit broode,
Sal leven eeuwiglijk;
Dus weest niet schu,
Maer komt als mijn genoode,
Gebruykt dit heyliglijk,
Ik ben gereet,
Mijn selven u te geven,
Op dat wie mijn Vleesch eet,
Met my eeuwig mag leven.

[Singt met Tongen]

Stemme: Pange lingua.

Singt met Tongen,
ongedwongen,
't Lighaem, en het dierbaer Bloet,
Daer den Soone Gods gedrongen,
Door een heete minne-gloed,

Als een Pellicaen zijn jongen,
Onse Zielen mede voed.
Die te vooren,
ons gebooren,
Uyt een Maegt ons onbekent,
Heeft de scherpheyt zijnder spooren,
En zijn heylig les geënt,
Soo w' in 't Evangelie hooren,
Met een wonder Sacrament.

Lest geseten,
 om te eeten,
 Naer dat hy de Joodsche wijs,
 Die voor Moyses was geheeten,
 Had in als volbragt precijs,
 Heeft zig zelve uytgemeeten,
 Aen de zijne, tot een spijs.
 d'Heer der Heeren,
 't Brood verkeeren,
 In zijn Heylig Lighaem doet,
 En den Wijn (wie zou begeeren,
 Dierder drank) in zijn root bloet,
 Daer de zinnen u falieeren,
 Is 't Geloof alleen de boet.
 Dat mits desen,
 dan gepresen,
 Zy soo waerden Sacrament,
 En veer boven 't out geresen,
 Christus nieuwe Testament,
 't Geen hy sprack, dat moet soo wesen,
 Want zijn woort blijft zonder ent.
 Godt den Vader,
 hoort te gader,
 Zy altijd lof, prijs, en eer,
 En den Oppersten Weldader,
 Christo Jesu, onsen Heer,
 Die ons met zijn Geest te gader,
 Seynden wil zijn zegen neer.

Van het Hemelsche Jerusalem.

Stemme: O Salig heylig Bethlehem.

Jerusalem, O schoone Stadt!
 Hoe staet gy Bruyt in mijn behagen?
 Mijn oogen maekt gy die soo nat,
 Mijn herte doet gy naer u jagen.
 Mijn, &c.
 Want boven alle schoonheit schoon,
 Zijt gy van buyten en van binnen,
 Soo dat gy tot n lof ydoon,
 Nog mensch' behoeft, nog Seraphinen.
 Soo, &c.
 O gulde Zon! ó zilvere Maen!
 O Sterr'kens blinkend' als Robijnen!
 Maer die daer binnen eens mogt gaen,
 Duysent Sonnen zoud' hy vinden schijnen.
 Maer, &c.

Schoon Vaderland, schoon Vaderland,
 Godts aller tumphansten Throone,
 In u is rijkdom abundant,
 O zalig die u krijgt tot loone.
 In u, &c.

U mueren zijn van Goude fijn,
 Bestrooyt met Peerlen zijn u straten,
 In u en is geen Zonneschijn,
 Want gy schijnt zelver boven maten.
 In u, &c.

Hoe schoon blinkt daer den Diamant,
 Hoe zoetjes lacchen de Saphieren:
 Ook den Carbonkel triumphant
 Geeft licht in duyzentig manieren.
 Ook, &c.

Tapijtzery en isser niet,
 De motten doense geen verdriet,
 Dit zijn Jeruzalems Tapijten,
 Den tijd kanse ook niet verslijten.
 De, &c.

Og schoon Sion mijn liefste Lief!
 Gy hebt berooft alle mijn zinnen:
 Maer desen roof doet my gerief,
 Nu zal ik u alleen beminnen.
 Maer, &c.

Dus roept mijn Ziel: O Heer'! wanneer,
 Wanneer zal ik van hier scheyden?
 Na u zoo haek ik even zeer,
 Al wil het vleys my neerwaerts leyden.
 Na, &c.

Ik ben hier in dit tranen-dal,
 Den hoogen Thabor is daer boven,
 Og! laet mijn met u Vrienden al,
 U Majesteyt eens zalig loven.
 Og! &c.

Hoe een Godt vreesende Ziele tot Jesum is zugtende.

Stemme: Nu weest gegroet Maria.

Gelijk een Hart na 't Water snaekt
 Der zuyver klaer Fonteyne,
 Aldus mijn ziele dorst en haekt
 Naer Jesus minne reyne.
 Aldus, &c.

Het derven van u klaer aenschijn,

(O Jesus!) doet my smerte:
 O wesen schoon! *ô* Trooster mijn!
 Daelt neder in mijn herte.
 O wesen, &c.

In allen nood wilt my bystaen,
 In druk wilt my troost wesen,
 In d'armen uws genade ontfaen,
 O Jesu! hoog gepresen.
 In d'armen, &c.

O Jesu! alder-liefste lief,
 In alles wilt my geleyden:
 Bevryd my van den helschen dief,
 Als ik van hier sal scheidn.
 Bevryd, &c.

[HOe luyde riep de Ziele]

Stemme: Van die Leeraer op de Tinnen.

HOe luyde riep de Ziele
 Tot Godt van binnen,
 O Godt almagtig Vader goed:
 Wat sal ik nu beginnen?
 Dat lighaem bezwaert het herte mijn:
 O Heer wilt mijns genadig zijn,
 dat vleys wilt my verwinnen.

Als 't Lighaem nu,
 De Ziele dus hoorde klagen,
 Sy sprak: *ô* valsche lighaem mijn!
 En wilt het niet gehengen,
 Natuere gy doe mijn zwaere pijn,
 Nogtans moeder gestreden zijn,
 Ik en kan u niet bedwingen.

Dat Lighaem sprak:
 O Ziel! de Heer der Heeren,
 Heeft u gegeven zin ende lust,

Om dat gy my soud leeren;
 Godt heeft u gegeven redenen en sin,
 Om my, die tot quaet genegen ben,
 Dat gym y soud regeeren.

De Ziele sprak:

Og! mogt my dat gebeuren,
 Dat ik mogt sterven gelijk als gy,
 Soo leefde ik sonder treuren:
 Als ik voor 't oordeel Gods sal staen,
 Ende daer na wercken loon ontfaen,
 Soo moet ik 't al beseuren.

Dat Lighaem sprak:

Als gy dit weet te vooren:
 Soo wie hem selven al willens wond,
 Of tredt in eenen dooren,
 Wie sal hem beklagen, dat vraeg ik dy?
 Gy moet 'er ook zorgen voor my,
 Of wy zijn beyde verlooren.

De Ziele sprak:

Lighaem gy moet wel zorgen;
 Want als komt den bitteren dood,
 Wie sal u dan verborgen?
 Wat zal dan helpen u weelden groot?
 Dus moet ik zorgen voor den nood,
 Gy en hebt dog geenen morgen.

Dat Lighaem sprak:

Ik moet ook sterven leeren,
 En ik en weet dog geenen tijdt;
 Waer toe sal ik my keeren?
 De werelt toont my vroolijckheit,
 Natuure is daer toe bereyd,
 Hoe sal ikse mogen verheeren?

De Ziele sprak:

O Lighaem snood van waerde!
 Waer op verlaet gy u?
 Wat wilt gy nu aenvaerden??
 Hoe derft gy bedrijven eenig solaes,

Aen 't stinckende vleesch der wormen aes?
Gy moet toch in der aerden.

Dat Lighaem sprak:
Moet ik in der aerden?
Og Heere Godt van Hemelrijk,
Hoe mag ik my verblijden!
Mijn rouwt soo zeer mijn leven quaed,
O edel Ziel! nu geeft my raedt,
Ick wil my leeren lijden.

De Ziele sprak:
Wilt gy u tot deugden geven?
Soo zullen wy komen, ik en gy,
Al in het eeuwige leven,
Daer blijtschap sal wesen altijd meer,
En zijn verlost van 't eeuwige zeer,
Daer men eeuwelijk sal leven.

Dat Lighaem sprak:
Ontfermt u onser beyden!
My, en die Edele Ziele mijn,
En wilt ons dog geleyden,
Wilt ook bewaren de ziele mijn,
Maekt dat u ons leven behagelijk zy,
Wanneer wy moeten scheyden.

[O Jesus soet!]

Stemme: Edel Karsou.

O Jesus soet!
Leyd my in uwen Tempel,
Door uwen heyl'gen Geest,
U te gemoet,
Na Simeons exempel,
dat mijn ziel onbevreesd,
Die dus lang is geweest
Benaeut, en vol van lijden,
Mag ook van hier in vrede gaen,
Een eeuwig haer verblijden.
Die dus, &c.
Geeft my te sien
Met mijnder zielen oogen,

Uw' zaligheyt bereyd
 Voor alle Lien,
 Die u te vinden poogen;
 Want mijne ziel verbeyd
 Alleen u Majesteyt,
 Met een ligt in haer handen:
 Maer gy die zijt het eeuwig licht,
 Doet mijn ligt meerder branden.
 Alleen, &c.

 Maria fijn,
 Reyn onbevleete Maget;
 Een dageraet ydoon,
 Die geeft een schijn,
 Des morgens als 't vroeg daget,
 Doet gy der Zonnen throon,
 Brengt gy alom,
 Heel vroeg komt gy oprijzen,
 Dies zingen wy, weest wellekom,
 En gaen u eer bewijsen.
 Brengt, &c.

 Godts Moeder reyn
 U mijnder wilt ontfarmen,
 Toont my u klaer aenschijn,
 U kindjen kleyn
 Geeft my in mijne armen,
 Drukt het in 't herte mijn;
 Ik bid u door de pijn
 Die u hert heeft doorsneden,
 Dat ik mag wijs ende zuyver zijn,
 En ligten door goe zeden.
 Ik, &c.

Van den Mey-boom des H. Kruys.

Stemme: Den tyd is hier, &c.

KOmt en laet ons gaen
 Den groenen Mey in dragen,
 Daer den Pellicaen
 Jesus heeft op gerust,
 En voor ons voldaan,
 Naer zijn goet wel-behagen,

Onse zonden zaen
 Door zijn Bloet uyt-geblust:
 Desen Mey t'ontfaen
 Had Christus grooten lust,
 Om dat hy soude doen te niet,
 Die Eva door den Boom verriet.
 Triumph en accoort
 Brengt desen Mey-boom voort.
 Menschen wilt u spoen,
 Desen Mey in te halen;
 Want hy kan ons voen
 Met alle weelde fijn:
 Ons schult en rantsoen,
 Wou Christus ook betalen
 Aen het Kruyce koen,
 Dat was den wille zijn:
 Desen Mey-boom groen
 Is ons een medicijn;
 Zijn kostelijke Vrugten, goet,
 Des Vyants magten vlugten, doet:
 Triumph en accoort, &c.
 En wort niet vermoet
 Van desen Mey gepresen;
 Want uyt hem soo vloet
 Alle geneugte soet,
 Lieffelijk hy bloeyt
 Van Bloemkens uyt-gelesen;
 Want hy is besproeyt
 Met Christus dierbaer Bloet:
 Dus niet en verfoeyt
 Den Mey in uwen moet,
 Die voor ons is victorieus,
 Triumphant ende glorieus:
 Triumph en accoort, &c.

[Die lustelijke Mey Christus playsant]

Die lustelijke Mey Christus playsant,
 Vol ander deugden groene,

Is door den Heyligen Geest als nu geplant,
 In alle Geloovigen koene,
 Die tot desen Meye vlijt,
 Wort van alle sonden quijt,
 Zijn deugden en alle zijn leven
 Wil hem Christus minnelijk geven.

Het vriesen, het sneeuwen is gedaen,
 De Winter en mag ons niet dwingen:
 De Weth des Ouden Testament is al vergaen,
 De liefde moet het al volbringen:
 Die vast aen Christus Liefde kleeft,
 Ende lief zijnen Broeder heeft
 Als hem zelven, (na Paulus leeren)
 Hy volbrengt de Weth des Heeren.

De Vogelkens zinegn op dat groene hout,
 Soo vroolijk onbedwongen,
 Dat zijn de Engelkens meenigfout,
 Ende alle Geloovige Tongen,
 Dese zingen Glorie fijn,
 Moet Christo in de Hemelen zijn,
 Peyst Mannen ende Vrouwen,
 Die op zijn Woord betrouwen.

Dese Mey-boom Christus so jeugdelijk bloeyt,
 Met deugden menigerhande,
 Hy heeft ons met douwe besproeyt,
 Zijn bloed tot ons nederpande:
 Komt alle die belast zijt, ende slaeft
 Tot my, (seyt hy) gy wort gelaeft,
 Ik sal u ontladen van sonden,
 Zijn Jok is ligt bevonden.

Zijn Goddelijke Woord is een gebloeyet Rijs,
 Daer wy op moeten beeten,
 't Welk is gezegelt na Gods advijs,
 Met Christus bloedig zweeten:
 Hy heeft den helschen vyand groot,
 De sonde, en de eeuw'ge doodt,
 Verwonnen tot allen dagen,

Ende alle sonden last gedragen.

Komt totter Fonteynen die so overvloedig staet,
 Wilt van het water drincken,
 Het welk in dat eeuwige leven gaet,
 Christus wilt ons minnelijck schincken:
 Want daer vloeyt uyt Christus buyck
 Levende water, tot onsen gebruyck;
 den Heyligen Geest eersame,
 Schenkt om niet tot ons bequaeme.

Gelooft zy den Mey-boom victorieus,
 Die ons Godt schonk uyt-minnen,
 Uyt den geslagte Juda couragieus;
 Een Leeuw niet om verwinnen:
 Christus de eeuwige Meye,
 Die maeck ons aller herten blye,
 Met zijnen Geest jeugdig,
 Die hem versoecken vreugdig.

O Prince Jesu! Mey-boom gebenedijt,
 Soo lustelijk ontlooken,
 Ontfangt ons in u armkens wijt,
 Aen 't Kruyce voor ons gebrooken:
 Gy zijt onse troost ende alle onse Vreugt,
 Alleenelijk by uwer deugd,
 Soo worden wy deelagtig,
 In uwes Vaders Rijcke waeragtig.

Liedeken van onse Lieve Vrouwe van Runx-Putten.

Stemme: Coridon komt hier wat praten.

O Moeder Maegt! siet na beneden
 Dees groote Schaer,
 Op-offeren Wierook der Gebeden,
 Op 't Groen Altaer:
 Laet dog geen vonkjes van boven gebreeken:
 Op dat hier, Ons Offerhanden wert ontsteeken,
 Van 't Hemels vyer.

O soete Capel,
 Daer geen geschemer noch duyster is,
 En daer de blaeuw gestarde Hemel 't Gewulfzel is,
 Kruyden en bloemen, blaetjes en ciertjes,
 Zijn Kercke stof,
 Ja zelfs muzijken vliegende diertjes,
 U waerdig lof.

Geeft dat mijn sugtjes u genaken,
 Eer ik vertreck:
 Laet desen traentjens kenbaer maken,
 Mijn ziels gebreck:
 Gy weet wat haer van noot sal wesen,
 Om 't eenemael,
 Naer lijf en ziel te zijn genesen,
 Van alle quael.

Aenmerk ook het droevig lijden,
 Van al de geen,
 Die ik hier zie aen alle zijden,
 Met zwacke leen,
 Quelling van pijn, van binnen en buyten,
 Al om beset,
 Wilt dog u ooren niet toe-sluyten
 Voor haer Gebedt.

Op dat wanneer zy zijn genesen,
 Tot wederloon,
 Dees' weldaet mogen dankbaer wesen,
 Aen uwen Soon:
 Hun lijf en ziel, en gantsche leden,
 Soo veel te meer,
 In zijn gestage dienst betreden,
 Tot uwer eer.

Verkrijgt *ô* Maegt! door 't groot vermogen,
 By onsen Heer,
 Zijn Godtheyt niet te willen gedogen,
 Dat nimmermeer,
 Dees' soete plaets in ons gedagten,
 Verduystert wort,
 Daer meenig ziel zijn droeve klagten,
 U neder-stort.

[WAer is de Dogter van Syon]

WAer is de Dogter van Syon,
 Ik salse blijde maken,

Een boodschap soude ik haer doen,
Van alsoo groote zaken.

Een donkerheyt is ons verklaert,
Ons is een ligt geresen,
Maria heeft een kint gebaert,
Dat dunkt ons wonder wesen.

Dat Hemelrijk ende aerdrijk,
Noyt en koste gebrucken,
Dat sal een teere jonge Maegt
In haer lighaem besluyten.

Nu is hy teder ende krank,
Een maget moet hem voeden,
Het is regt, dat wy hem weten dank,
Van zijnder groote ootmoede.

Heer Jesus wat hebt gy gemeent?
Wy zouden u gaerne vragen,
Dat gy u hier neder ligt en weent,
Gy zijn soo jong van dagen.

U glans verligt u eeuwigheyt
Wijt, en schijnende verborgen,
Gy doet groote ootmoedigheid,
Wy konnens niet gevolgen.

Dat ons hier voormaels was soo wee,
Dat moeten wy nu gebruycken,
Om den Appel die Adam beet,
Deed Godt den Hemel sluyten.

Al dat is, ende wesen sal,
Heeft Godt in zijnder machte,
Jesus quam in dat Aerdsche dal
Ter kouder midder-nachte.

In Excelsis Gloria:
Dats 't hoogste Liede der minnen:
Soo volmaekt als Jesus is,
En kan men nieuwers vinden.

[ADam was eenen verlooren Man]

Stemme: Van 't Liedeken van Munster.

ADam was eenen verlooren Man,
Groot leyd heeft hy ons gegeven an,

Dat klaege ik boven maten:

Verlooren heeft hy zijn edelheyt,

Daer in was hy geschapen.

Met Adams vleys ben ik gequelt,

Alle mijn natuere is mijn ontstelt,

Adam gy doet my sterven,

Gy quelt mijn geest al totter dootd,

Mijn ziel doet gy bederven.

De werelt komt met groot gedrang,

Mijn broose natuere raed my soo bang,

Den Vyand wagt op ramen,

Of hy de ure geraken kon,

Dat hy my mogt beschamen.

Keert weder, keert weder *ô* Ziel!

Gy hebt verlooren dat schoonste Priëel,

Den Hemel met haer lusten,

Gy en komt'er waerlijk nimmermeer,

Het sal u moeyten kosten.

Het sal u moeten kosten vleys en bloed,

Alwaer de Werelt fijn Goude root,

Gy soudse moeten derven,

En slaen den sondigen Adam dootd,

Of gy moet immers sterven.

Daer door is Christus leven goet,

Het geeft de Ziel een goeden moet,

Hy is voor ons gestorven,

Den eeuwigen dootd maekt hy te niet,

De Helle heeft hy bedorven.

Door Gods Woord werden wy getroost,

Van alle onse Vyanden zijn wy verlost,

Men vind'er klaer geschreven:

Wie gantsch van herten in Godt gelooft,

Die heeft het eeuwige Leven.

Zijt gy te regt een Kersten Man,

Soo neemt een Kersten leven an;

Weest vroom ende onverslagen,

Zijn Juck is soet, zijn Last is ligt,

Hy wil ons helpen dragen.

Weest vrolijk in uw' wederspoed,
Daer toe doet alle u Vyanden goet;
Doet vrugten in uwe dagen,
En staet uwen armen Broeder by,
Soo zult gy Godt behagen.

Aldus heeft ons Christus voor gedaen,
Kont gy de Schrifture wel verstaen,
In woorden, ook in leven,
Doorsiet Christus lustig exempel aen,
Het sal u dan bewegen.

Geeft onsen Heere, prijs, lof en dank,
Dat gy de waarheyt ook maekt bekant,
Door zijnen Geest van boven,
Verleent daer toe ook zijn Kinders zoet,
Dat zy hem eeuwig loven.

Princen, wilt Godt dienen soo 't behoort,
En blijft altijd by Christus Woort,
Ende wilt u daer toe keeren,
Wat gy uwen even-Mensche doet,
Dat doet gy Godt den Heere.

Een Geestelyk Liedt, getrocken uyt den Jubilus van Sint Bernaert.

Stemme: Jesus soet, &c.

Jesus dulcis.

JEsus zoete memorie,
Is 't herte vreugt en glorie:
Maer boven alle soetigheyt,
Soo is zijn tegenwoordigheyt.
Maer, &c.

Nec lingua.

Een tonge en kan 't uytspreken niet,
Nog Letter doen daer af 't bediet;
Die 't proeft weet wat 't is sekerlijk,
Jesus te minnen hertelijk,
Die 't, &c.

Nil canitur.

Men singt melodieuser niet,

Men hoort geen blijdelijker Lied,
 't Passeert ook aller Engelen Throon,
 Den soeten naeme Jesu schoon.
 't Passeert, &c.

Amor Jesu.

Jesus liefde brand eeuwelijk,
 En zaed ons herten wonderlijk,
 En smaekt daer by zeer soetelijk,
 Vermaekt ons ook zeer lieffelijk.
 En, &c.

Qui te gustant.

Die eeten u, die hongeren zeer,
 Die drinken u, zijn dorstig meer;
 Sy en begeeren anders geen
 Dan Jesum d'alderliefst' alleen.
 Sy, &c.

Cum Maria.

Des morgens wil ik vroeg opstaen,
 Ten Grave met Maria gaen,
 Jesum soeken, soo hy gebied,
 Inwendig maer uytwendig niet.
 Jesum, &c.

Desidero te.

Duysentmael 's daegs roep ik, wanneer
 Sult gy komen tot my, O Heer!
 En maecken mijn van herten bly,
 En van mijn eygen liefde vry.
 En maeken, &c.

Quando cor.

Jesu als gy in 't herte spreekt,
 En uwen brand daer in ontsteekt,
 Vergaet des Werelts ydelheyt,
 Ende alle haer begeerlijkheyt.
 Vergaet, &c.

Quem tuus.

Wie dat u Liefde droncken maekt,
 Die weete regt hoe dat gy smaekt:
 Hoe zalig is hy die dat proeft:
 Want hy niet anders en behoeft.
 Hoe zalig, &c.

Sequor quocumque.

Ik sal hem volgen waer hy gaet,
 En blijve stille daer hy staet,
 Hy heeft genomen 't herten mijn,

Hierom kan ik zonder hem niet zijn.
Hy heeft, &c.

Bonum mihi.

Jesum te dienen is my soet,
Ik geef my heel in zijn behoed:
Ik sterf my selven al den dag,
Op dat ik in hem leven mag.
Ik sterf, &c.

Laus honor.

Lof, eere, prijs en dankbaerheyt,
Zy Godt den Vader in der eeuwigheyt,
Met Jesum zijnen lieven Soon,
En Heylig Geest in 's Hemels Troon.
Met. &c.
G.V.C.

[*BE*droefde herten wilt vreugde rapen]

*BE*droefde herten wilt vreugde rapen,
Aensiet hoe schoon is des Hemels schijn,
Siet, van niet heeft hy 't al geschapen,
Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.
Aensiet de Kruyden seer groene uytspuyten,
Die daer genesen siekten en pijn,
Aensiet haer schoonheyt, en haer virtuyten,
Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.
Aensiet de Lelien wijt ontlooken:
Thymis, Lavender, Rosemarijn:
Aensiet de Rooskens vol soete rooken,
Denkt dan hoe schoon moet den Schapper zijn.
Siet al de bloemkens met goet verstande,
Der siekten zijn zy een Medicijn,
Siet haer Coleuren menigerhande,
Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.
Aensiet de Boomen met al haer vruchten,
En de Wijngaerden met haeren Wijn:
Aensiet de Vogelkens in der Lughten,
Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.
Siet de Gesteenten van grooter waerden,
Die klaerder blincken dan Christalijn,
Siet alle schoonheyt op deser aerden,

Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.

Siet gy de menschen schoon van lighame,
Fraey van fatsoen en leden fijn,
Suyver van aensigt en bequame,

Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.

Aensiet de Sonne en Maene schoone,
Aensiet de sterren van klaeren schijn,
Siet hoe zy blincken aen 's Hemels Throone,
Denkt dan hoe schoon moet den Schepper zijn.

Hoort gy hier konstig op d' Orgel speelen,
Op Instrumenten, Muzijk devijn,
Hoort gy ook singen met soeter keelen,
Denkt hoe soet sal 't in den Hemel zijn.

Alle vreugt die men hier mag bedrijven,
En mag daer dueren een kort termijn,
Maer zy zal in der eeuwigheyt blijven,
Voor die by Godt in den Hemel zijn.

Laet ons de Werelt geheel versaeken,
Met alle haer boosheyt naer Gods doktrijn,
Soo zullen wy den Hemel smaeken,
Hoe soet, hoe schoon dat het daer sal zijn.

Lof zy den Schapper der Creaturen,
Die alle dingen geschapen heeft:
Glory zy hem en t' aller uren,
Die 't onderhoud en voedsel geeft.

Ik begeere ontbonden te zyn, en met Christo Jesu my te verblyen.

Stemme: Ik min mijn Herder.

Wat is dit leven,
Op Aerd gegeven,
Als vegten, stryen,
En geduerig lyen,
Hier is niet dan pijn,
O Jesu! Jesu mogt ik by u zyn.

Als ik bedencke,
't Geen gy sult schenke,

U Hemels Bruyden,
 'k Wou gy my op huyden,
 Schonck u soet aenschijn,
O Jesu! Jesu mogt ik by u zijn.
 't Geen is op Aerde,
 Mijn hert bezwaerde,
 Soo drae ick hoorde,
 't My zeer valsch bekoorde,
 Dus op dees termijn,
 Riep, *Jesu! Jesu mogt ik by u zijn:*
 Naer mijn verlangen,
 Spoeyt tog u gangen;
 En laet dit queelen,
 U, ô Heer! verveelen,
 Weest mijn Medicijn,
O Jesu! Jesu mogt ik by u zijn.
 Wat sou 'k al b'oogen,
 Had ik voor oogen
 Al Syons vreugden?
 In al dees geneugden,
 Zong uyt liefde devijn:
O Jesu! Jesu mogt ik by u zijn.

[WAerom soud' ik treurig wesen?]

Stemme: Roosemont die lag gedooken.

WAerom soud' ik treurig wesen?
 Waerom soud' ik droevig zijn?
 Hoop en troost is al mijn leven,
 Jesus is mijn Medicijn:
 Ik hoop door zijn vijf wonden root,
 Hy my verlost uyt alle nood.
 Komt hy dikmaels my beproeven,
 Met benaetheyt, en verdriet,
 Ik en sal my niet bedroeven,
 Als ik zie zijn liefde vlied;
 Hierom neem ik mijnen keer,
 Tot Heer Jesus mijnen Heer.
 Adieu Werelt vol abuysen:

Adieu Menschen ydelheit,
 Og wie sou u mogen prijsen,
 Och wie heeft u dit geseyt,
 Doen ik meende vast te staen,
 Doen zijt gy my af gegaen.

Waerom soud ik u beminnen,
 Want gy zijt een valsche schijn,
 Luckig zijn die het versinnen,
 Want u glorie baert maer pijn,
 Hierom neem ik mijnen keer,
 Tot Heer Jesus onsen Heer.

Jesus sal my niet begeven,
 Als ik ben in eenig noot,
 Want hy heeft zijn eygen leven,
 Voor my gegeven totter doot,
 Door gracy en liefde fijn,
 Hoop ik hem getrouw te zijn.

Princesse laet ons eerst versinnen,
 Eer wy komen in den druck,
 Van des Werelts loose minnen,
 En van alle ongeluck,
 Bewaert my Heer in eeuwigheit,
 Tot mijn'er zielen zaligheit.

Een nieuw Liedeken.

Stemme: De Mey die komt ons by, &c.

H*E*t was een Harder goet, en soet,
 Een Harder die zijn Schaepjes soo bemint,
 En waer hem een verlaet, die gaet
 Hy soeke, door de regen; kou en wint,
 Hy zoekt zonder veredriet,
 Geen moeyten hy ontsiet,
 Hy loopter door doornen, door hagen soo seer,
 Tot dat hy mismaekt,
 Het Schaedje geraekt,
 Wat wil je tog meer.

Al had hy dan zijn leen, doorsneen,

Soo toont hy nog het Schaepje een bly gelaet,
 Men siet niet dat hy suykt, of sluykt,
 Of leurt, of sleurt, of dout, of dreygt, of slaet,
 't Is liefd' al wat hy doet,
 Hy wascht het in zijn Bloet,
 Hy slaet, en hy laeft, en hy zalft het weer,
 Van kladde, van vlek, van allen gebrek;
 Wat wilje tog meer?

Versiet wie dat uytleyt, en weyt,
 Niet in dit dorre velt van deser aert,
 Maer in een Land dat groeyt, en bloeyt,
 Dat altijd ongeschent zijn Lof bewaert:
 d'Aerdt Klaver-blaetje schoon
 Is Godt in drie persoon,
 Een spijsse voor dit schaepje teer,
 Een voetsel en smaek // Een vreugde vermaek,
 Wat wilje tog meer?

Daer gaet het dier heel bly, en vry,
 T en vreest voor Leen, nog Wolf, of iet hem deert,
 Niet komt'er uyt het Wout, soo stout,
 't Wordt vry gestut, geschut, en af-gekeert:
 Den Harder staet en wacht,
 By dagen en by nacht,
 Hy en sluymert noch droomt, noch en slaept nimmermeer:
 Maer blijft'er gestelt,
 Geduerig in 't Velt,
 Wat wilje tog meer?

Gy zondaer segt in 't kort // wat schort,
 Waerom dat gy den Harder soo verlaet,
 Is hy te wreet, te fuer // te stuer,
 Te trots, te schots, te spijtig van gelaet;
 Sijn wille is bereyt,
 Tot goet en soetigheyt,
 Waer loopje, ô schaepje! kijkt om, en keert weer,
 Al hebje misdaen,
 Godt sal u onfaen,
 Wat wille tog meer.

Een Geestelyk Liedeken.

Stemme: O Rat van avonturen.

HOort toe gy Kersten zinnen,
 En wilt niet zijn bezwaert,
 Alle die Godt beminnen:
 Hoe dat Joannes verklaert,
 In 't sevenste Capittel beschreven,
 Hoe Jesus smorgens vroeg,
 Gekomen is in den Tempel,
 Leerende 't Volk meenig goet exempel,
 Die Pharizeen hadden spijt genoeg.
 Die Pharizeen quaet van gedagten,
 Quamen voor Jesus op dat pas,
 Een Vrouwen dat zy bragten,
 Die in Overspel bevonden was,
 Zy seyden: Meester dese Vrouw is bevonden
 In Overspel, met boosen geschal,
 Dus wilt hier vonnis over geven,
 In Moyses Weth daer staet geschreven,
 Dat men dusdanige steenen sal.
 Om Jesus te achterhalen,
 Hebben zy desen list geleyd,
 Want hy met soeten talen,
 Altoos sprack van barmhertigheyt,
 Om Jesus te ondersoecken,
 Of hy zoude hebben geseyt,
 Dat men se zoude steenen,
 Dat was haer-lieder meenen,
 Dat en waer geen barmhertigheyt.
 Christus de Heer vol waerden,
 Die boog hem neder zaen,
 Ende schreef daer in der Aerden,
 Wat zy zelve hadden misdaen:
 Zy zagen daer in 't ronde,
 Op malkanderen algemeen,
 Hoort wat haer Christus oorkonde:
 Die van U, is sonder sonde,
 Die werpt den eersten steen.
 Hier by mogen wy bedieden,
 Dat een Yegelijk wel verstaet,
 Zijn Hoveken zelf te wieden,
 Eer hy in een anders gaet;
 En wilt geen vonnisse geven,

Daer gy zelve in schuldig zijt:
 Want zy zagen daer beschreven,
 Haer misdaed, die zy hadden bedreven,
 't Welk ons 't Evangelie belijdt.

Die Pharizeen gemeene,
 Zijn al te saem weg gegaen,
 En lieten daer alleene
 Het Vrouwken voor Christus staen:
 Christus al sonder sparen,
 Hy vraegde 't Vrouwen zaen:
 Waer dat zy waren gevaren,
 Al die haer quamen bezwaren,
 Al die haer beschuldigd' gaen.

Heeft u Yemand van desen,
 Heeft Christus dat Vrouwken gevraegt?
 Och niemand Heer gepresen!
 Sprak dat Vrouwken seer vertsaegt;
 Soo en wil ik U niet verdoemen,
 Sprak tot haer Christus den Heer,
 En dient geen vreemde Afgoden,
 Gaet leeft na mijn geboden,
 En zondigt voortaan niet meer.

De barmhertigheyt des Heeren
 Mogen wy hier by verstaen,
 Elk die hem soo bekeeren,
 Al is hy met zonden belaan,
 Wil hy voort deugdelijk leven,
 Hy wert van Christus bevrijt:
 Maer en wilt geen oordeel geven,
 Daer een ander om zoude sneven,
 Op dat gy ook niet g'oordeelt en zijt.

Een Geestelyk Liedeken.

Stemme: O Rat van avonturen.

HOort hoe Jesus na Galileen,
 Trok uyt dat Joodsche Land,
 Om dat hem de Pharizeen
 Benijden aen elken kant;
 Door Samaria moest hy wesen,
 Daer hy by een Fonteyne quam,

Die Jacob (alsoo wy lesen)
 Gaf Joseph zijn Soon gepresen,
 Daer Jesus zijn ruste nam.

Zijn Discipelen getrouwe,
 Gingen spijse koopen tot Zichaer,
 Een Samaritaensche Vrouwe,
 Quam om water te putten daer;
 Want Jesus bleef daer allene,
 En hy sprak dat Vrouwken toe:
 Geeft my uyt jonsten reene,
 Een dronxken water kleene;
 Want hy was van gaen soo moe.

Hoe begeert gy van my dus Heere
 Te drincken? sprak 't Vrouwtje jent;
 Want de Joden tot geenen keere,
 Samarien komen omtrent:
 O Vrouwken! (sprak Christus verheven)
 Kende gy Gods gifte soet,
 Gy soud hem om drincken aenkleven,
 Ende hy soude u water geven,
 't Welk eeuwelijk leven doet.

Wat mag dit Water wesen,
 Sprak het Vrouwken goedertier?
 Zijt gy boven Jacob gepresen,
 Want hy haelde zijn Water hier?
 Christus sprak: Hem sal noch dorsten,
 Die van dit water drinkt:
 Maer in wien mijn water mag rusten,
 Hem en sal nimmermeer drincken lusten,
 't Welk in 't eeuwige leven springt.

Wilt my van dat Water schencken,
 Sprak 't Vrouken tot Christum zaen:
 Christus sprak wilt dit bedencken,
 Ende roept uwen Man:
 't Vrouwken sprak: (na Johannes beschrijven)
 Geen Man en heb ik soo gy siet;
 Christus sprak, om deugd te verstijven:
 Gy hebt'er gehad tot vijven,

En die noch hebt en is uwe niet.
 Heer gy zijt een Prophete,
 Sprak 't Vrouwken, (hoort mijn vermaen,)

Gy zegt my dat ik in 't secrete,
 Binnen mijn leven hebbe misdaen:
 Waer moet men Godt aanbeden,
 Op den Berg te Jerusalem fijn:
 Segt my Heer vol van wijsheden;
 Want hier de Joden vol onvreden,
 Op de Samaritanen zijn.

Gy weet niet (sprak de Heere,)

Wie gy aanbid of vreest,
 Soo wie Godt bidden wilt t' zijner eeren,
 Moet hem bidden in den Geest;
 Doe sprack die Vrouwe vroomde:
 Ik geloove dat gy Messias zijt,
 Met dien zijn Discipelen quamen,
 Brogten spijsen al te samen:
 Maer Christus hadde ander appetyt.

Het Vrouwken is zonder sparen,
 Haest na de Stadt Zichar gegaen,
 Sy liep al om te openbaren,
 Ende haer Kruyke liet zy staen,
 Wat haer geschied was gink zy ontknoopen;
 Als 't Volk dit hadde gehoort,
 Zy quamen met groote hoopen,
 Naerstig uyt de Stede geloopen,
 Ende geloofden aen Christus woord.

Gy Christenen in alle hoecken,
 Betrouwt aen Christus woorden naekt,
 Wilt in hem u zaligheyt soeken,
 Dat 's die spijsen daer hy na haekt:
 Een Oogst is nu voor oogen,
 De vrugten staen al wit,
 Wilt Christi liefde toogen,
 Ende uwen Naesten te helpen poogen,
 Soo, dat gy zijn eeuwig Rijk bezit.

Een Droom-Liedeken.***Stem: Schoon Jonkvrouw ik moet u klagen.***

EEen vreemden droom der droomen,
 Droomd' ik in der Nacht,
 Mijn dogt, dat ik was gekomen,
 Door Gods roep en macht,
 Tot het Avondmael des Heeren,
 Van Christo ons weert,
 Ik dagt ik wil my verneeren,
 Soo de Schrift ons leert.

Daer sag ik den Paus, ons Broeder,
 Sitten boven an,
 Ik dagt dit is ons Behouder,
 Sulks dogt my daer van,
 Hem behoort die plaets alleene
 Van Christo ons Heer,
 Petrus Navolger reene,
 Ik gaf hem de eer.

Hem komt toe, ons te ontbinden,
 Van ons sonden al,
 En met den Ban te verslinden,
 Al het boos getal:
 Want niemant, naer mijn gevoelen,
 En had dit vermoog,
 Dan die saten in de stoelen
 Des Apostels hoog.

Maer ik vraegde den genoden,
 Na den regten zin,
 Dokter Luther als ontbooden,
 Quam ook mede in:
 Die ging daer den Paus beklijven,
 Men sloeg dobbe, dobbe, dop,
 Om hem uyt den Stoel te drijven,
 Stond daer meenig op.

Een Leeraer fijn, quam daer ook mede,
 Want hy was genoot,
 Hy zagt ook de hoogste steede,

Met zijn aenhang groot;
 Doen quamen met slegte kleeren,
 Die men noemt Mennist,
 Om dees plaets ook disputeeren,
 Hier rees grooten twist.

d'Een ging d'ander daer veragten
 Elk tongs gaf daer vyer,
 Elk sprak: Ons, met ons geslagten
 Komt de plaats toe hier;
 Want d'Apostels zijn gestorven,
 En nu hebben wy,
 Dese plaats voor haer verworven,
 Om te doen als zy.

Hoe sal nog dit spel af loopen,
 Dagt ik in mijn geest,
 Elk seyt, hem komt toe te Doopen,
 En te Bannen meest:
 Elk wil Christus stoel besitten,
 En aen 't hoogst eynd' gaen:
 Sal den Weert behagen ditten,
 Kan ik niet verstaen.

Ik sprak tot haer sonder schroomen:
 Rust u hoeft goe Lien;
 Den Paus is noyt sijn plaats benomen,
 Nog 't sal niet geschien;
 Maer niemant en woud' mijn hooren,
 In dit groot discoort,
 Al mijn spreken was verlooren,
 En veragten 't Woort.

Doen riep mijn Prins my by namen,
 In mijn slaeps onrust,
 En sprak, laetse twisten samen,
 Stryen na haer lust:
 Want ik moet mijn Volk beproeven
 Van dees ketterijn;
 Die ten eynd volständig toeven,
 Zullen zalig zijn.

Twee Vraag-Liedjes. Het eerste Vraag-Lied.

Gy nieuwe Leeraers roept nu al,
 Het Pausdom is een groot afval,
 Van Christus Kerck en zijn Woort,
 Seg my eens wanneer aen wat oort,
 Is desen afval eerst gesien?
 Wie heeft die voor u sien geschien?
 Wy tellen van Sint Pieters macht,
 Twee hondert dertig Pausen acht,
 Waer dat van drie-en-dertig wis,
 Om 't Oudt Geloof gemartelt is:
 Noemt, wie het was van dit getal,
 Die ons vervoert tot zulken val?
 Waer was het Evangelium,
 Daer van dat viel het oud Pausdom?
 Of heeft den Paus daer in verkeert,
 Dat niet te vooren was geleert?
 Of brocht hy nieuwe Leering voort,
 Die noyt te vooren was gehooft?
 Van waer kreeg hy die magt soo kloek,
 Dat hy Gods Woord smeedt in een hoek,
 En door de gantsche Werelt breed,
 Niet eenen Mensch daer tegen streed?
 Of is 't soo met den Paus gegaen,
 Dat hem Niemand kon tegen-staen?
 Nogtans Godts Kerck heeft trouwe wacht,
 Die altoos roepen dag en nacht:
 Of zweegen doen de Wachters stil,
 En deden zy der Pausen wil?
 Wierd al de werelt stom en doof,
 En zag niemand 's Paus ongelooft?
 Waer was het Huys op steen gezet,
 Dat windt nog koude regen let?
 Waer was Godts Kerck, zijn lieve Bruydt?
 Of waren de beloften uyt,
 Dat Godt haer altijd by sou staen,

Tot dat de Werelt sou vergaen?
 Siet na wat 't Pausdom heeft geleen,
 Door alle aenval door gestreen:
 Christus die haer staeg geeft de hand,
 't Had nooyt gebleven soo constant;
 Wie tegen Petri scheepjen streen,
 Zy hebben al Schip-breuk geleen.

De Paus, is noch, zy zijn al voort,
 Soo dat men van haer siet noch hoort;
 Zy zijn verdort als Loof en Gras,
 En zijn versmolten als het Wasch:
 Was Godt met u en haer ter vaen,
 Hoe kon het Pausdom boven staen?

***Het tweede Vraag-Lied: Of de nieuwe Predikanten oock met recht
 mogen Catholyke genoemd worden.***

GY nieuwe Leeraers all' gelijk,
 Die roemt u Leer is Catholijk,
 Weet Catholijke algemeen
 Wordt niet verandert, maer blijft een,
 Wat niet dringt door Land en Rijk,
 Dat hielt men noyt voor Catholijk.

Noemt maer een Leeraer, die u Leer
 Verkondigen naer u begeer,
 En u Geloof in 't openbaer
 Gepreekt heeft twee hondert Jaer:
 Segt mijn waer van zijn Regiment,
 Daer in hy heeft u Leer bekent?

Waer was zijn Kerk of Parochi-deel?
 Was haerder weynig ofte veel?
 Wie brogt by haer eerst Godes Woort?
 Wie planten 't zelve eerstmael voort?
 Wie is 't die 't soo haest van haer nam?
 En wie is 't daer 't van tot u quam?

De Apostels Leer, haer Kerks geluyt,

Ging strax de heele Wereldt uyt;
 Daer was geen Land, nog Natioon,
 Of wiert haer stemmen strax gewoon,
 Haer Glans scheen als een middag son,
 Geen dwael-licht haer verdooven kon.

Zy is een Stadt gebouwt,
 Een Berg die yeder mensch bescout;
 Haer Poort' staen open dag en nagt,
 Tot haer komt alle Heydens magt;
 Haer Sonne-licht verligt geen gloor,
 Godt selfs gaet haer geduerig voor.

Gy wijst ons na de naer Woestijn,
 Daer Christus niet wil dat wy zijn:
 Gy segt, hy is in zael, of stoof,
 Maer Christus seyt, 't is geen geloof;
 Diens houden wy 't Apostels spoor,
 Sy gaen op de Oude weg ons voor.

Een nieuw Liedeken van de Heylige Kerck.

Stemme: Welhelmus van Nassouwe.

EEn Zee vol sture baren,
 Vol onweer ende wind,
 Moeten wy overvaren
 Daer men veel Klippen vind:
 Maer wilt gy zalig wesen,
 Neemt voor een Schip te baet,
 De Kercke Godts gepreesen,
 Die 's Werelts vloed ontgaet.

Als niemant, buyten d'Arcke,
 De Zond-vloed kond' ontgaen;
 Alsoo, buyten Gods Kercke,
 Dooft men op 't Werelts baen:
 Op haer heeft Godt Almagtig,
 De Waerheyt vast gegrond:
 Want zijn leer is waeragtig;
 Geen leugen spreekt haer mond.

Laet komen die tempeesten,

Van dooling menigfout,
 Zee-roovers, nieuwe Geesten,
 Met haere Secten stout,
 Zy en konnen niet gekrincken
 Sinte Pieters Schip seer vast,
 Wat zy doen, 't sal niet zincken,
 't Kruys Christi is de mast.

De Geest Gods sal het stueren,
 't Zeyl is de Waerheyt klaer,
 Die Plancken Eendragt voeren,
 't Geloof den Ancker zwaer,
 Die Oversten die roeyen,
 Door haer gestigtig woord,
 Die koorden liefde voeyen:
 't Gebed jaegt 't schipken voort.

Blijft in dit Schip u leven,
 Al zijn daer quaden in
 Haer quaet doen u niet sneven:
 Dus peyst in uwen zin,
 Van der Apostelen tyen
 Haer af-komst toont sy klaer,
 Mirakels ook belyen
 Haer Heyligheyt voorwaer.

Geen ketters toonen konnen
 Van haer Secten dit al;
 Maer, *ô* Harder! wilt gonnen,
 Dat komen in den Stal,
 Al die verdoolde Schapen,
 Een Kudde worden moet,
 Die na u beelt geschapen,
 Verlost sijn door u bloet.

[Sulamite keert weder!]

Stemme: Amarilli mea bella.

Sulamite keert weder!
 Gedenkt, dat ik om u, uyt liefde teder,
 Ben gekomen hier neder:
 Gy zijt mijn Lief, 'k hebt u genoeg bewesen,

Gaet, gy kunt het wel lesen,
 In all' mijn zinnen,
 Sult gy geschreven vinde:
Sulamite, Sulamite, Sulamite, mijn beminde.
 Gy zijt, &c.

Wie ben ik, slijk der aerde,
 Voor u mijn Heer soo goet, So groot van waerde,
 Die my wel eertijts baerde,
 Met zulken pijn:
 In mijn is niet te vinde,
 Waerdig voor mijn Beminde,
 Vol van misdaen, is Lijf en Ziel geladen:
 Mijn beminde! mijn beminde! mijn beminde toon genade!
 Met zulken pijn, &c.

Keert wederom, van u Sonden
 Sal ik u wasschen af, in korter stonden,
 Met 't bloedt mijn'er wonden,
 Keert maer wederom, keert maer wederom vriendinne,
 'k Sal u wederom beminne,
 Meer als te vooren,
 Waerom gaet gy verlooren,
Sulamite! Sulamite! Sulamite uytverkooren!
 Keert maer, &c.

[EEn Eenig heb ik uyt-verkooren]

Stemme: Myn Ziel wilt Lof-singen den Heer. Ofte: Als ik u eerst begon te beminnen.

EEn Eenig heb ik uyt-verkooren,
 Daerom wil ik hem soeken gaen,
 Op dat my niemant mag verkooren
 Als Jesus, die my kan versaen:
 Want hy zeer zoet, met diep ootmoet,
 Voor mijn geleden heeft zoo groote pijn,
 Daerom soo hoop ik hem getrouw te zijn.
 Want hy, &c.

Met hem alleen sal ik verwinnen,
 Al die my komen strijden aen,
 Hy en verlaet noyt, die hem minnen,
 Daerom soo wil ik tot hem gaen;
 Want hy seyt fijn: Komt al tot mijn,

Ik sal u Lasten een ontlader zijn,
 En voor u Ziele eenen Medecijn.
 Want, &c.

Och mogt ik my tog eens ontbinden,
 Van daer ik aen gebonden sta!
 En mijn vyanden eens verslinden,
 Die my bestrijden voor en na;
 Sy toonden haer,
 Als Schapen klaer,
 Maer 't zijn al Wolven als ik 't wel versin:
 Adieu, O Werelt! ik u Godt bemin.
 Sy toonen, &c.

Adieu, *o* Werelt met u treecken!
 Adieu, hadd' ik u nooyt gekent!
 O Venus-dieren, wilt tog breecken
 U lust, daer toe gy zijt gewent:
 En neemt u keer, Tot Godt den Heer,
 En wort eens moede van u boosheyt groot,
 Dat gy bly leven mogt nog naer u doodt.
 En neemt, &c.

Hier boven by de Eng'len schoone,
 Al in dat Hemels Paradijs,
 Daer Godt den mensch' eeuwig sal loone,
 Die hier gestreden heeft om prijs;
 Daer moogt gy bly,
 Van droefheyt vry,
 Van Jesus eeuwelijk verheven zijn,
 Wilt gy hier wesen zijn Discipel fijn.
 Daer moogt, &c.

O Heer! tot u neem ik mijn gangen:
 O Heer! gy zijt mijn zaligheyt:
 'k Geef u mijn hert, wilt het ontfangen
 In weerdige meduldigheyt:
 O Heer! gy zijt,
 Die my verblijd,
 Geeft my, dat ik in waer ootmoedigheyt,
 Tot uwen dienst altoos mach zijn bereyd.
 O Heer! &c.

[GEzwinde Boode van de Min]

GEzwinde Boode van de Min,

Jesus Liefde mijn,
 Gy zijt de grond van al mijn zin,
 Wascht mijn ziele reyn;
 Want ik weet dat gy zijt
 Vol van troost, van jolijt en vreugd,
 Dat een droevig hert verheugt:
 Waer ik gae of sta,
 Kom ik vroeg of spa,
 Smelt ik vol van smert:
 Want gy roert mijn sondig hert.

Als Carbonkels u oogen klaer,
 Bruydegom vol magt,
 Om de door-stralen u dienaer,
 Onder 's Werelts pragt:
 Valscheyt, lust, tergt mijn sin,
 Ydelheyt tot gewin, maer gy
 Trok mijn Ziel van herten bly;
 Ben ik kleyn van staet,
 Arm en versmaet,
 Altijt zijt gy goet,
 En verwacht des sondaers boet.

U Kruys, u dood, O Jesu soet!
 Heeft my gantsch doorwont,
 Mijn sonden die my treuren doet,
 Uyt mijn Ziels afgront,
 Neemt gy weg minnelijk,
 En belooft eeuwelijck, u zijn
 On-uytsprekelijk soet aenschijn:
 Mogt ik u weldaet,
 In den hoogsten graet,
 Altijt dankbaer zijn,
 Geeft my dat, O Jesu! fijn.

Een nieuw Liedeken.

EEn goet Liedeken al van 't begin,
 Dat sal ik gaen verklaren,
 Van een Vader des Huysgezin,

Soo ons Lucas doet openbaren;
 Twee Soonen heeft hy behouwen,
 Den outsten dienden hem van passe wel,
 Den jongsten viel hem seer rebel,
 Alsoo men mogt aenschouwen.

Hy sprak: *ô* Vader! (weest dies wel Vroet)
 Wilt my nu voort geven,
 Dats alle mijn Patrimony goet,
 Van dat my is gebleven,
 Geeft 't my sonder klagen:
 't Welk de Vader heeft gedaen,
 Om dat hy soude pelgrimagie gaen,
 Ende hem selven wijselijk dragen.

Doen hy dat gelt ook had ontfaen,
 Alsoo men mogt aenschouwen,
 Heeft hy dat gelt terstont verdaen
 Al met de schoone Vrouwne:
 Doen hy zijn gelt was quijte,
 Doen trocken zy hem zijn klee'd' ren uyt,
 En lieten hem loopen als een schavuyt,
 Seer pover van habijte.

Daer na quam eenen dieren tijd,
 Dat hy met groote pijnen,
 Moeste gaen eeten (dit zeeker zijt)
 Dat draf al van de Zwijnen,
 Hy sprak, met weenende oogen:
 Ik wil tot mijnen Vader gaen,
 Of hy my in genaed' wil ontfaen,
 Ootmoedigheyt betogen.

Seer haestelijk daer na met dien,
 Gink hy de Reyse aenvaerden,
 Voor zijnen Vader zijn sonden belien,
 Ende viel voor hem ter aerden:
 Hy sprak: O Vader gepresen!
 Ik heb tegen Godt, en U, soo veel misdaen,
 Wilt my als een Huerlink ontfaen,
 Ik ben niet weert u Soon te wesen.

Doen de Vader dat verstant,
 Ging hy zijn Soon ontfermen,
 Hy kuste hem daer voor zijnen mont,
 En nam hem in beyde zijn armen:
 Hy riep ten zelven tijden:
 Mijn Soone die lange verlooren was,
 Is nu gevonden op dit pas,
 Wilt u met my verblijden.

Langet mijnen Soone dat beste habijt,
 Mijn vrienden wil ik doen nooden,
 Haelt zijnen Broeder met jolijt,
 Mijn beste Kalf wil ik doen dooden,
 Hy sprack ten selven stonden:
 Mijn verlooren Soon heb ik gewagt,
 Welck was dat Menschelijk Geslagt,
 Dat Christus heeft gevonden.

Den oudsten Soone (hoort mijn vermaen)
 Gink tot zijn Vader gewagen,
 Voor my (ik ben u onderdaen)
 En hebt gy noyt een Bock geslagen?
 Doen sprack den Vader gepresen:
 Van mijnen goede en hebt gy geen noot,
 Maer uwen Broeder die was dood,
 Die is nu weer verresen.

Al die met sonden zijn belaeen,
 En wil dog niet wanhopen,
 Wilt tot Godt den Vader gaen,
 Sijn gratie staet altijd open,
 En wilt u sonden bekermen,
 Ende laet alle u sonden wesen leet,
 Want Godt die is altijd bereet,
 Om de Sondaren te ontfermen,

[AAn een rouwig herte]

Stemme: Pronkje van dees Maegden.

AAn een rouwig herte,
 Toont, ó Heer! genaden,
 Dat lijdt zware smerte,

Over zijn misdaden;
 Wilt dog niet versmaden
 Een Ziel die schult bekennt:
 Mijn zugten, mijn dugten,
 Mijn tranen vermanen, u mijn ellendt.

2. Door des Werelts smeecken,
 En des Vyands raden,
 Ben ik, Heer! geweecken
 Van u soete paden,
 En heel onberaden,
 Heb ik, die eerst was vry,
 Niet schroomen, te komen,
 Door sonden, gebonden, in slaverny.

3. Duysent quae manieren,
 Passien en sonden,
 Nu mijn ziel regieren,
 Die tot allen stonden,
 Trecken als gebonden
 Mijn ongelukkig Mensch:
 En reden, vertreden,
 Als slaven, doen draven, naer hunnen wensch.

4. Heer gy zijt mijn Vader,
 En ik uwen Soone,
 Hoe wel ik misdader,
 Verre ben gaen woonen,
 Wilt tog aen mijn toonen,
 U Vaderlijke sugt:
 U oogen, wilt hoogen,
 Op 't hert, vol smerte, dat tot u vlugt.

5. Wilt de snoode banden,
 Die mijn arme ziele,
 t'Haerder groote schande,
 Lang gebonden hielen,
 Breecken en vernielen,
 En kragt verleenen my,
 U raden, en paden,
 U deugden, met vreugden, te volgen bly.

6. Toont dog eens hoe machtig
 Dat zijn uwe handen, En u hulpe krachtig
 Tegen mijn vyanden,
 Brengtse heel tot schande,
 Die mijn ziel zoeken Heer:
 't Sal wesen, van vreesen,
 En klagen, ontslagen, door u verweer.

7. Laet mijn u beminnen,
 Altijd sonder flouwen,
 En in 't hert van binnen,
 U altijd behouwen,
 Gy zijt mijn betrouwen,
 Daer geheel mijn hoop op staet,
 Mijn Voeder, Behoeder,
 Weldader, en Vader, mijn toeverlaet.

Van de Glory des Hemels.

Stemme: Passemede, d'Anvers.

O Schepper fier!
 Hoe lustig is 't om wesen,
 Daer gy zijt gepresen
 Van d'Engelen in den Throon?
 Wilt ons dog hier,
 Van alle druk genesen,
 Heere uyt-gelesen,
 Geeft namaels sulken loon?
 Dat ik u aenschijn mag aenschouwen,
 En u geboden onderhouwen,
Heere Jesu soet, Geeft ons dat eeuwig goet.

Wie sou die vreugd,
 En blijdschap kunnen schrijven?
 Die zy daer bedrijven,
 In Syons zonne pleyn,
 En zijt verheugt,
 Om dat zy mogen blijven,
 En altijd beklijven
 Sy 't Lam Gods, suyver en reyn;
 't Lammeken Gods doet op ten thoone,
 Den Boek met seven zegelen schoone,

Heer Jesu soet, Geeft ons dat eeuwig goet.

Dees Stadt eerbaer,
Is seer schoon hoven maten,
Aenmerkt, want haer straten,
Zijn van fijn gout planteyt:
d'Engelen daer,
Met gulde Wierook-vaten,
Loven sonder laten,
Tot in der eeuwigheyt,
En prijsen Godt van Hemelrijke,
Met soete lof-zang en Muzijke,

Heer Jesu soet, Geeft ons dat eeuwig goet.

Die duyster nagt,
Siet men daer niet regneren,
Altijt triumpheren,
Met groote kragt,
Gods Vrienden klaer en schoon:
Siet mense jubileren,
En zonder cessereren,
Singen met soeten thoon:
Daer en gebreekt nog Son nog Maene,
Nog ander ligt by haer te staene,

Heer Jesu soet, Geeft ons dat eeuwig goet.

Prince minjoot,
Wilt u met vlijt op maken,
Bidden ende waken,
Op dese vreugt dog let,
Kleyn ende groot:
Na dese Stadt wilt haken,
Die daer in geraken,
Moeten zijn onbesmet;
Sy zijn gekleed met witte Zijde,
Loven den Heer met herten blijde,
Heer Jesu soet, Geeft ons dat eeuwig goet.

Van 't oordeel.

Als Jesus in zijn Majesteit
Sal komen, soo hy heeft voorseyt,
Geven regtveerdig Oordeel
Over elk een, sonder voordeel.
Den Reeken-boek sal open gaen,

Elk sal daer loon na werck ontfaen,
 En rekeninge geven,
 Van zijn voorgaende leven.

Mijn reekening is ongereet,
 Mijn bloet verandert al in zweet,
 Als ik denk aen mijn sonden,
 Die mijne Ziel doorwonden.

Ik vinde my in groote noot,
 Als ik denk op de eeuwige doot;
 't Was beter noyt gebooren,
 Als eeuwig zijn verlooren.

Hoe heb ik soo den tijd verquist?
 Og hoe heb ik aldus gemist!
 Dat ik die schoone straten
 Der deugden, heb verlaten.

Van zinnen was ik heel berooft,
 Dat ik den vyand hebt gelooft,
 Het vleesch heeft my bedrogen,
 En de werelt gelogen.

Maer ik wil volgen goeden raed,
 Om te beweenen mijn misdaed,
 En my in tijds bereyden,
 Om wel van hier te scheyden.

Weest my genadig Jesus soet,
 Door 't storte van u dierbaer Bloed,
 Een beek van roode wonden,
 Verteert mijn vuyle sonden.

[LAet ons nu Godt samen loven]

Stemme: Beata immaculata.

LAet ons nu Godt samen loven,
 Met sang en snaren-spel,
 De Burgers ook van hier boven,
 Want zy verdienen 't wel:
 Weest al verblijd,
 Singt met jolijt:
 Maer eerst maekt u de sonden quyt.
 Godts Dienaers en Dienaressen,
 U seek ik mijn Patroon,

En ook mijne Patroonesse,
 Ey neygt u na dees toon,
 Weest al verblijd,
 Zingt met joijt:
 Maer eerst maekt u de sonden quyt.
 My dunkt, dat ik u hoor spreken,
 O Heylige Patroon!
 Gy moet uwe lusten breeken,
 Mint gy den Hemel schoon,
 Volgt onsen paan,
 En laet u raan,
 Dan sal den Hemel open staen.
 Dan sal u den Heer ontfangen,
 Op zijn verheven Throon;
 De traentjes van uwe wangen,
 Sal hy af-wissen schoon,
 Daer sal noyt zijn,
 Droefheyt of pijn,
 Maer 't salder altoos Bruyloft zijn.
 Dus mint gy de blijde zangen,
 Soekt 't Hemels Bruylofts feest,
 Vraegt na onse oude Voorgangen,
 En volgt die onbevreesst:
 Hier vint gy 't kleet
 Des Bruylofts reet,
 Wijkt daer niet af, om lief of leet.

[NU laet ons allegaer dankbaer zijn]

NU laet ons allegaer dankbaer zijn
 Ons Heer, ons Godt, ons Vader,
 Die ons van Bier, van Brood, van Wijn,
 Verzaed heeft allegader,
 Van Visch, van Vleys, van andere spijs,
 Gekookt, bereyd op meenigerley wijs,
 Waer van wy hem nu seere
 Dancken met grooter eere.
 Den Soone Godts gebenedijd,
 Die willen wy ook gaen loven,
 Die ons van sonden heeft bevrijd,
 Doen wy waren verschoven:

Die ons soo minnelijk heeft verzaed,
 En in der noodt niet af en gaet,
 Bemint hem in dit leven,
 Hy sal u niet begeven.

Wy dancken ook den Heyligen Geest,
 Van zijne visitacy:
 Want had hy by ons niet geweest,
 Ons vreugt was tribulacy:
 Hy is een Vertrouster in 't verdriet,
 Sonder hem en vermogen wy niet:
 Dus wilt hem u hert bereyen,
 Hy sal niet van u scheyen.

Die Waert willen wy dancken zeer,
 Dat hy heeft laten koocken,
 Hy heeft soo wel bewaert zijn eer,
 Ons en heeft niet ontbroocken,
 Om vroolijk te zingen met herten zoet,
 En bedancken dat Geselschap goet,
 Dat zy hier zijn gekomen,
 't Word danckelijk genomen.

Wy willen ook vergeeten niet,
 Die van hier zijn gescheyden,
 Op datse den Heer uyt alle verdriet,
 Al in zijn Rijck wil leyden.
 Alsoo wy doen, sal ons geschien,
 Wanneer wy uyt dit leven vlien:
 Hierom soo wilt voor desen,
 Een Pater-noster lesen.

Van een Dogter die de Werelt verlaet.

Stemme: Nadien de Goddelykheyt, &c.

O Heer Jeus soet!
 Ik bid u met ootmoet,
 Wilt mijn u gratie geven,
 Dat ick soo sterven leer,
 Om te winnen 't eeuwig leven,
 Dat is al mijn begeer.

Maria Maget reyn,
 Ik leef in 't aerdsche pleyn,
 Belaen met duysent smerten:
 Bid tog u lieve kint,
 Dat hy suyveren wil mijn herte,
 Ik ben nog heel verblint.

Heer maekt mijn Ziel bereyd,
 Dat ik de Zuyverheyt,

Ootmoed'lijk mag beginnen,
 Niet hierom, of om daer;
 Maer uyt zuyvere liefde en minne,
 't Lammetje te volgen naer.

Dat ik alleen niet laet,
 Mijn kleeding, en gelaet,
 Maer al mijn qua gebreecken;
 Dat ik met blijdschap mag,
 Hier namaels hooren spreekken,
 Dit woord ten Jongsten dag.

Komt mijn beminde Bruyt,
 Og! wat een soet geluyt?
 Dees Kroon sal ik u geven;
 Komt in mijn 's Vaders Rijk,
 Nu sult gy eeuwig leven,
 In vreugden blijdelijk.

Daer sal ik sien zeer klaer,
 't Geen ik bedektelijk maer,
 Geloof heb, en ontfangen:
 O Brood der Engelen soet!
 Na u staet mijn verlangen,
 Spijs die mijn Ziele voed.

Adieu dan Werelt quaet.
 Met al u valsche raed,
 Ik wil u gaen begeven:
 Heer geeft my sterkheyt,
 Dat ik voortaan mag leven,
 Naer uwen wil bereyd.

Van 't roose-kransje.

Stemme: Schoonste Nymphje van het wout.

ROose-kransjen u zy lof,
 Uyt den Hof,
 Van den Hemel neer-gezonden,
 Van verscheyde Bloemtjes schoon,
 Als een Kroon,
 Wel-gevlogten en gebonden.

Edel Kroontjen dat wel staet,
 Voor cieraet,
 Op het hoofd van Godts Vriendinne,
 Gulde Kroone die bekroont,
 En verschoont,
 's Hoogen Hemels Koninginne.

Lieffelijke Roos-plant soen,
 Altijt groen,
 En gy draegt sneeu-witte Roosen,
 Op elk blaedjen seer bequaem,
 Staet den Naem,
 Van *Maria* uyt-verkoosen.
 Kransje dat u soo behaegt,

Moeder Maegt,
Daer men tusschen vijf Robijnen,

Van ons Heeren Gods Gebedt,
 Wonder net,
 Siet u Roosjes tusschen schijnen.

 Psalterken gy maekt bevreest,
 d'Boosen geest,
 Die eer Saul quam bespringen,
 Als hy hoort den soeten tael,
 Menigmael,
 Van 't *Ave Maria* singen.

 Kostelijckste Ketentjen,
 Dat ik ben,
 En noyt beter was te vinden,
 Om den boosen vyant fel,
 Van de Hel,
 Kragteloos, en vast te binden.

 Kransjen als ick sonderling,
 Voor een Ring,
 U gae dragen aen mijn vinger;
 Tegens het hoovaerdig vat,
 Goliath,
 Zijt gy mijnen Davids slinger.

 Gy zijt ook mijn minne-brief,
 Aen mijn Lief,
 Dat 's *Maria* uyt-geschreven,
 Vliegt ten Hemel, heel gereet,
 Brengt bescheet,
 Van haer die my doet te leven.

 Gy helpt my waer dat ik ga,
 Waer ik sta:
 Sal ik ergens gaen of reysen,
 Met u kort ik weg, en tijt,
 Die 't verslijt,
 Met leesen en overpeysen.

 Als ik in mijn kamerken,
 Met u ben,
 In de Kerk of in een hoekjen,
 Gy dient my daer altemet,
 Een Gebed,
 Of voor een Godtvrugtig Boekjen.

 Over al ik u mee voer,
 Aen mijn snoer,
 Leydraet die my kond geleyden,
 Tot *Mariaas* soete schoot;
 In de dood,
 Daer ik nimmer van moet scheidjen.

 Laet dit lieve Kransjen zijn,
 Een band, die mijn,
 Met *Maria* voegt te samen,
 Op dat ik, die haer nu dien,
 Haer mag zien
 In het Eeuwig Leven, *Amen*.

Van Jesus en Sint Joannes.

*L*Estmael op eenen Somerschen dag,
Maer hoort wat ik bevallijk zag,
Van *Jesus* en *Sint Janneken*,
Die speelden met een Lammeken,
Al in dat groen geklavert Landt,

Met een Pap-schotelken in hun hand.
 Die witte, vette voetjens die waren bloot,
 Hun lipjens als korael soo root,
 De soete vette Praterkens,
 Die zaten by de Waterkens,
 Het Zonneken scheen daer alsoo heet,
 Zy deden malkanderen met melk bescheet.
 D'een troetelde dat Lammeken zijn hoot,
 En d'ander kittelde 't onder zijn poot:
 Het Lammeken ging springen,
Sint Janneken gink singen,
 En huppelde en truppelde door de wey,
 En dese krollebollekens die dansten alle bey.
 En als het danssen was gedaen,
 Soo moest dat Lammeken eeten gaen,
 En *Jesus* gaf wat brooyken,
 En *Joannes* gaf wat hooyken,
 Ter werelt wasser noyt meerder vreugt,
 Als dese twee *Couzyntjes* waren verheugt.
Joannes zijn kleyne *Neefken* nam,
 En sette hem boven op het Lam:
Schoon Manneken gy moet ryden,
 Ik sal u t'huys gaen leyden,
 Want Moederken die sal zijn in pijn,
 Waer dat wy soo lang gebleven zijn.
 Zy zaten en reden al over-hand,
 En rolden, en tuymelden in het zand,
 En dees twee kleyne Jongskens,
 Die deden zulke sprongskens,
 En al de Kinderkens zagen hen aen,
 Tot dat zy ten laetsten zijn t'huys gegaen.
 De Moeder die maekte op staende voet,
 Van suyker en melk een pappeken soet,
 Daer saten die twee babbaertjes,
 Daer aten die twee flabbaertjes,
 En waren soo vrolijck en soo bly,
 Geen Konings banquet en hadder by.
 Naer Tafel soo dankten zy onsen Heer,
 En vielen beyde op hun kniekens neer,
Maria zag 't met vreugden aen,
 En heeft haer bey te rust doen gaen,
 En zong hen stillekens in den slaep,
 En naer het stalleken ging het Schaep.

Een geestelijk Lied van een Soudaens Dogter.

Stemme: Een Boerman had een Dogterken.

HOort toe al die vol liefde zijt,
 Het lust mijn geest te zingen,
 Een Liedt van liefde en vriendelijkheid,
 Van groote schoone dingen.

Een Soudaens dogter hoog van staet,
 Gequeekt in duystere landen,
 Ging smorgens met den dageraet,
 Door gaerdens en warande.

Sy sag de schoone bloemtjens aen,
 Van veelderlye kragten,
 Hier door is in haer opgegaen,
 Een wel-bron van gedagten.

Wie mag dees bloemen maecker zijn,
 Soo wijslijck in 't ontvouwen,
 Der edele blaetjens schoon en fijn,
 Mogt ik hem eens aenschouwen.

Hoe lief heb ik hem in 't gemoet,
 Wist ik hem maer te vinden,
 'k Verliet mijn Vaders rijk en goet,
 En ging met mijn beminde.

Des 's middernagt stont Jesus daer,
 En riep, *ô* Maegt! doet open,
 Dat wiert zy op haer bed gewaer,
 En quam zeer haest geloopen.

Sy heeft haer venster op gedaen,
 Daer sag zy voor haer oogen,
 Den aldersoeten Jesus staen,
 Met schoonheit overtogen.

Sy sag hem soet en vriendelijk aen,
 En neeg tot op der aerden,
 Sy sprak, waer komt gy tog van daen,
ô Jongeling! hoog van waerden?

ô Jongelink! van schoonheit rijk,
 Wiens herte sou niet branden?
 Noyt zag ik ergens uws gelijk,
 In al mijn Vaders Landen.

Ja kuyssche maegt die ik wel ken,
 U Liefde is te roemen,
 Nu zult gy weeten wie ik ben,
 De Maecker van de Bloemen.

Zijt gy 't mijn alderschoonste Heer,
 Mijn liefste, mijn beminden?
 Hoe sogt u mijn gemoet soo zeer,
 Of ik u eens mogt vinden?

Nu houd mijn Erf, nog Vaderland,

Met u wil ik het wagen;
Geleyd mijn met u schoonste hand,
Waer 't u ook sal behagen.

O Maegt! wilt gy met my op reys,
Soo moet gy 't al verlaten;
U Vader, en zijn schoon Paleys,
En al u hooge Staten.

U Schoonheyt is mijn dat wel waert,
Mijn lief, mijn uytverkooren,
Niets is 'er op de gantsche aerd',
Soo schoon als gy gebooren.

Nu leyt mijn heenen waer 't u lust,
ô Schoonheyt noyt volpresen!
In u siel ik mijn hert gerust,
U eygen wil ik wesen.

Hy nam de Maegt by haere hand,
Zy ging aen zijne zijde;
Ver uyt haer Heydens Vaderland,
Door beemden, en door weyden.

Zy spraken menig vrindelijk woort:
Al gaende weegs te samen,
Toen bragt begeerte 't vragen voort;
Hoe is tog uwen Name.

Mijn naem, ô Maegt! is wonder schoon,
Haer kragt kan 't hert geneesen,
In mijn Heer Vaders hooge troon,
Daer staet zy schoon te lesen.

Tot mijn alleen u liefde went,
Dient my met hert en sinnen;
Mijn naem is Jesus wel bekent,
By al die mijn beminnen.

Zy sag haer Lief soo minlijk aen,
Sy neeg tot op der aerden:
En bood hem haer getrouwheyt aen;
En hielt hem hoog van waerden.

Wie mag mijn liefs Heer Vader zijn,
Vergeeft mijn vrye 't vragen?
Komt laet ons samen verder gaen,
Ik sal 't u openbaren.

Mijn Vader is soo rijken Man,
Sijn Rijk gaet alsoo verre;
Hemel, en aerde, hy buygen kan,
De Zon, de Maan, en Sterre.

Hemel, en Aerde, en alle Goet,
Van hem is 't al gekomen,
Tien hondert duysent Engelen soet,
Staen altijd tot zijn loven.

Zoo is u Vader een Koninck,

En oock soo rijk van goeden:
 Ey! zegt mijn edele Jongelink schoon,
 Wie is dog uwen Moeder?

Mijn Moeder is een reyne Maegt,
 Haer Naem is hoog geschreven,
 Zy heeft my ter werelt gebragt,
 Reyne Maegt is zy gebleven.

Is u Moeder een reyne maegt,
 Sijt gy een Koninks Soone,
 Nu segt mijn edele Jongelink schoon:
 Van waer zijt gy gekomen.

Al uyt mijn Vaders Koninkrijk,
 Daer is 't soo vol van vreugde;
 't Negentig duysent Jaren lang:
 Is daer maer eene uure.

Mijn alderliefste Jongelink schoon,
 Ik heb soo groot verlangen,
 Na u Heer Vaders Koninkrijk,
 Laet ons daer binnen gangen.

Schoon Maegt dient my met herte reyn,
 Mijn rijk sal ik u geven,
 Dan zult gy altijd by mijn zijn
 In groote vreugde leven.

Sy gingen een soo langen weg,
 Al door de groene heyde,
 En quamen voor een kloosterken,
 Jesus Woude doen scheyde.

Mijn alderliefste Jongelink schoon,
 Moet ik nu van u scheyden,
 Noyt en hoorde ik droever woort,
 Van rouw soo moet ik sterven.

Hy nam die schoone by der hand,
 En sprak met soete zinnen:
 Oorlof schoon Maegt, verbeyd mijn hier,
 Ik moet nu gaen hier binnen.

Van het Soudaens Dogterje. Of: De minnende Ziele tot Godt komende.

Stemme: Een Boerman, &c.

Zy was vroeg opgestande,
 Al om te plucken Bloemkens,
 Al in haer Vaders Warande.

Sy sag de schoone Bloemen aen,
 Sy dogte in haer sinnen:
 Wie mag de Maker der Bloemen zijn?
 Mogt ik hem eens gewinnen.

Het moet een abiel Konstenaer zijn,
 Een Heer van grooter waerden,
 Die dese schoone Bloemkens fijn,
 Doet spruyten uyt der aerden.

Ik hebbe hem in mijn herte soo lief,
 Mogt ik hem eens aenschouwen,
 Ik soude latem mijn Vaders Rijk,
 En geven hem mijn trouwe.

Des nagts ontrent der midderdagt,
 Jesus quam voor haer vensterken staen,
 Doet op wel schoon zuyver Maegt,
 Ik ben met uwe minne bevaen.

Die Maget stont op soo haestelijk,
 Sy heeft haer vensterken open gedaen,
 Doen sag zy Jesus haer soete Lief,
 Soo vriendelijk voor haer staen.

Zy zag haer Lief soo minnelijk aen,
 Zy neygde neder ter aerden,
 Zy bood hem soo vriendelijk goeden dag,
 Met alsoo grooter eerwaerden.

Mijn alderliefste Jongelink schoon,
 Van waer komt gy gegangen?
 Uwes gelijk en zag ik noyt,
 In al mijn Vaders Landen.

Schoon Maget ik heb u lang bemint,
 Om u ben ik gekomen,
 Ik kome al uyt mijn Vaders Rijk,
 Ik ben de Maecker der Bloemen.

Zijt gy mijn alderliefste Lief?
 Na u staet mijn verlangen,
 Nu leyt my uyt mijn Vaders Rijk,
 Met u soo wil ik ick gangen.

Schoon Maget wilt gy met my gaen,
 U Rijk soo moet gy laten?
 Ik kome al uyt mijn Vaders Rijk,
 En 't is tot uwer baten.

Mijn alderliefste Jongelink schoon,
 U eygen wil ik wesen,
 Nu leyd my uyt mijns Vaders Rijk;
 Mijn Throon sal ik u geven.

Hy nam die schoon al by der hand,
 Hy leydese alsoo verre,
 Wel hondert duytsche mijlen lank,
 Al uyt haer Vaders Landen.

Zy sprak soo meenig soete woord,
 Zy gingen beyde te zaeme:
 Nu zegt my edele Jongelink schoon,
 Hoe is dog uwen Name?

Mijn naem is soo wonderlijk schoon,
 Hy staet soo hoog geschreven,
 Al in mijn Vaders Koningrijk,
 Is my die Naem gegeven.

Schoon Maget dient my met herten reyn,
 Geeft my u trouw alleene,
 Mijn Naem is u alleen bekent,
Jesus van Nazarene.

Zy sag haer Lief soo minnelijk aen,
 Zy neygde neder ter Aerden,
 Schoon Lief ik geve u mijn hert en trouw,
 Van u wil ik niet scheidten.

Zy spraeken soo meenigen soeten woort,
 Zy gingen beyde te gader:
 Nu segt my Edele Jongelink schoon,
 Wie is dog uwen Vader?

Mijn Vader is soo rijcken man,
 Zijn Rijk gaet alsoo verre,
 Hemel en Aerde heeft hy gemaect,
 De Zon, de Maen, ende de Sterre.

Hemel en Aerde, en alle Goet,
 Van hem is 't al gekomen,
 Thien hondert duysent Engelen schoon,
 Staen altijd tot zijnen loven.

Is u vader soo rijcken Koning,
 Ende alsoo rijck van goeden,
 En segt my Edelen Jongelink schoon,
 Wie isser uwe Moeder?

Mijn Moeder is een Maegt,
 Haer Naem is hoog geschreven,
 Zu heeft my ter werelt gebragt,
 Reyne Maget is zy gebleven.

Is u Moeder een reyne maegt,
 Sijt gy een Konings Soone:
 Nu zegt my Edele Jongelink schoon,
 Van waer zijt gy gekomen?

Al uyt mijn 's Vaders Koningrijk,
 Daer is 't soo vol van vreugden,
 't Negentig duysent Jaren lank,
 Is daer maer een uure.

Mijn alderliefste Jongeling schoon,
 Ik heb soo grooten verlangen,
 Na uwes Vaders Koningrijk,
 Laet ons daer binne gangen.

Schoon Maget dient my met herten reyn,
 Mijn Rijk sal ik u geven,
 Dan sult gy altijd by mijn zijn,
 In groote vreugde leven.

Zy gingen een soo langen wegh,
 Al door die groene Heyden,
 Sy quamen voor een Kloosterken,
 Jesus woude doen scheidten.

Mijn alderliefste Jongeling schoon,
 Moet ik nu van u scheidten?
 Noyt en hoord' ick droeviger woort,
 Van rouw soo moet ik sterven.

Hy nam die schoone al by der hant,
 Hy sprak met soeter sinnen,
 Oorlof schoon maegt verbeyd my hier,
 Ik moet nu gaen hier binnen.

Jesus is van daer gegaen,
 Die Maget hem verbeyde,
 Zy weende soo meenigen natte traen,
 Dat Jesus was gescheyden.

Doen den dag ten avond quam,
 Die schoone Maget hadde verlangen,
 Na Jesus haer alderliefste Lief,
 Hy beyde haer veel te langten.

Sy klopte soo lustelijck op die Poort,
 Met alsoo kloecke sinnen,
 Doet op, doet op, doet op die Poort,
 Mijn Lief die is daer binnen.

De Poort die wert daer open gedaen,
 De Portier quam daer vooren,
 Hy zag die schoone maegt voor hem staen,
 Dat dogt hem wonder wesen.

Zegt my schoon maget wat gy begeert,
 Hoe komt gy hier alleene?
 Zegt my schoon maget wat gy begeert,
 Waerom soo moogt gy weene?

Og Vader! mijn lief, die ik bemin,
 Die is my al ontgange:
 Zegt hem dat hy hier by my komt,
 Hy beyd my veel te lange.

Schoon maget! U Lief en is hier niet,
 Ik heb hem hier niet vernomen,
 Voorwaer hy is hier niet bekent,
 Hy en is hier niet gekomen.

Og Vader! hoe moogt gy zeggen dat?
 Mijn Lief die ik beminne,
 Dat laetste woord, dat hy tot my sprak,
 Hy seyde, hy gink hier binne.

Zegt my schoon maget, hoe hiet u Lief,
 Daer gy soo veel van spreeket?
 Ja Vader, dat en weet ik niet,
 Zijn Naem is my vergetet.

Hy is soo wonderlijken schoon,
 Zijn rijk staet alsoo verre,
 Hy is gekleed met blaeuw Lazuer,
 Onbesmet met gulde sterren.

Zijn oogen staen seer vrindelijk,
 Hy is seer soet van spracken,
 Hy quam al uyt zijns Vaders Rijk,
 Hy wilde my ontschaecken.

Sijn hayr ook blinkt van verwe schoon,
 Alwaer het rooden Gouden:
 Hy is mijn alderliefsten Lief,
 Hy heeft mijn hert en trouwe.

Schoon Maget is u Lief soo schoon,
 En alsoo hoog van prijsen?
 Alwaer hy uyt des Hemels Throon,
 Hy en mogt niet beter wesen.

Og Vader! wat 'k wil seggen meer,
 Ik mag hem niet vol-loven,
 Zijn Moeder is een reyne Maegt,
 Een Konings Soon van boven.

Die Poortier uyt verwonderen sprak:
Jesus van Nazarene!

Ja Vader, alsoo heet mijn lief,
 Daer ik soo zeer om weene.

Schoon Maget is dat u liefste lief?
 Die sal ick u wel wijsen,
 Hy is alsoo welle bekend,
 Hy is van hoogen prijsen.

Segt my schoon Maget uwen naem,
 Van waer komt gy gegangen?
 My dunkt als ick aen u verstaen,
 Gy zijt uyt vreemde Landen.

Al uyt mijn Vaders Heydensche Weth,
 Van daer ben ik gebooren,
 Mijn liefde die my ontgangen is,
 Met hem ben ik hier gekomen.

Schoon Maget leeft na mijnen raed,
 U Lief sal ick u wel wijsen,
 Laet u Vaders Heydensche Weth,
 Gy moet Christen wesen.

Og Vader! dat gy op mijn begeert,
 Dat sal ik geerne volbrengen,
 Mijn Lief is alle eere weert,
 Die ik soo zeer beminne.

Hy leerde die Maget volkomelijk,
 Al in den Christen geloove,
 Hy leydense in een kloosterken,
 Reyn Maget is zy gebleven.

Zy dienden haer Lief getrouwelijk,
 Zy hadde soo grooten verlangen,
 Na *Jesum* haer alderliefste lief,
 Hy beyde haer veel te langten.

Doen zy haer leven hadde geëynd,
 En van hier soude scheidten,
 Jesus quam uyt zijn Vaders Rijk,
 Hy wilde zijn Lief geleyden.

Hy heeftse vriendelijcken ontfanen,
 Met soete melodye,
 Hy brogtze in zijn Vaders Rijk,
 Doen was die Maget blye.

Al dat haer herte begeeren mogt,
 Het wort haer daer gegeven,
 Sy sal met Jesus haer soete Lief,
 Altoos in vreugden leven.

Staet op mijn Vriendinne, mijn schoone, en komt mijn Duyve in de gaten der steenrotze.
 Cant.cap.II.

[M^Ag men niet te regt gelijken]

Stemme: Roosemont die lag gedooken.

M^Ag men niet te regt gelijken,
 Dese Werelt by een Val?
 Werelt die aen ons doet blijken,
 Dat sy ons bedriegen sal:
 Werelt! gy lokt mijn gemoet,
 Als de Val het Muysjen doet.
 Werelt, &c.

Sathan (om de Ziel te vangen)
 Heeft het lokaes van zijn vreugt,
 In des werelts Val gehangen,
 Tot bekoring van mijn jeugt,
 En hy lokt my met dat soet,
 Als de Val dat Muysjen doet.
 En hy, &c.

't Muysjen in de Val getogen,
 Door die graegte van het aes,
 Voelt sig onvoorsiens bedrogen,
 En 't beklaegt zijn lust, helaes!
 En het vind sig heel bedroeft,
 Wort een weynig, naeu beproeft.
 En het, &c.

Rijkdom, wellust, werelts eere,
 Staetzugt, pragt en hovaerdy,
 Daer benefens te begeere,
 Wellust, weelde, leckerny,
 't Is maer voor een korten tijd,
 Daer de Ziel soo lang om lijd.
 't Is maer, &c.

Eermen 't Aes begint te proeven,
Valt de val van 't Leven toe,
En de Ziel raekt in 't bedroeven,
Want men leeft 'k en weet niet hoe,
Heden is men rijk, en groot,
Morgen leyt het Lichaem dood.
Heden, &c.

Hier volgen eenige Liedekens, tot recreatie, ende mede tot stigtigheyt voor een Yeder.

Een nieuw Liedeken tot lof van de Eenigheyt.

Stemme: Petit Brisch. Oft: St. Norberte.

KOmt lieve Bruyt, laet ons eens t'samen gaen
Daer buyten, in de groene Weyde baen:
Verlaten alle menigvuldigheyt,
En soecken de gewenste Eenigheyt,
Ter Zielen zaligheyt.

2. Wat zijn de Steden vol van groot gewoel?
Waer dat men ziet, altijd een mal krioel,
En ook dat rasen, met dat sot gemal,
Van kleyn en groot, dat daer is over al,
Dat is der Zielen val.

3. Wat is daer anders als een groot geraes?
Een groot rumoer, en meenig viese-vaes:
De Ziel die wort daer dikwils door besmet,
Den goeden Geest die wort daer door belet,
En meenig hert geplet.

4. Men hoort daer niet als dagelijcx getier,
En men siet daer niet als eenen vollen zwier,
Laet ons dan schouwen al dat groot gerugt,
En uyt de Stadt soo nemen onse vlugt,
Daer buyten in genugt.

5. Hier buyten gaet gy in de groene Wey,
En wandelt somtijts op de hooge Hey:
Daer zijn de Schaepkens menig in 't getal,
Be be, be be bleten zy over al,
En dat met soet geschal.

6. Daer zijn de wegen, vol van Eyken hout,
En Laenen, van abeelen meenig fout,
Daer gaet gy door in alle Eenigheyt,
En looft den Heer voor zijn voorsigtigheyt,
In alle soetigheyt.

7. De Eenigheyt die maekt u hert gerust,

Zy brengt de Ziel tot Godt in volle rust,
De Eenigheyt is moeder van de deugt,
Fonteyn van vreed', en oorspronk van de vreugt,
En voester van u jeugt.

8. De Eenigheyt schouwt veel klapperny,
Veel quade tongen, en veel raserny:
De Eenigheyt, die geeft ons alle goet,
Soo in 't Lichaem, als ook in ons gemoed,
In Peys en Liefde soet.

9. Hier siet gy Vyvers, ende Waters klaer,
Alwaer de Viskens gaeuw vermaken haer:
De Snoeken, Vorens, Palink ende Baers,
Het vint in 't Water overvloedig Aes,
En dat tot ons solaes.

10. De Carpers geven haer soo dikwils bloot;
De Lamkens speelen daer, 't zy kleyn, oft groot,
Het zijn al Schepsels van den grooten Heer,
Die ons tot Godt verwecken meer en meer,
Om hem te bedancken seer.

11. Gy siet den Bogaert in den vollen fleur,
Verciert met Bloemen van divers couleur;
Met Appelen, Peeren, Pruymen, Nooten soet,
Met Karssen, Kriecken ook in overvloet,
Siet wat den Heer al doet.

12. Gy siet hoe dat de Vogels nimmermeer,
En rusten om te loven haeren Heer,
Den Nagtegael die singt daer over-soet,
Soet, soet, soet, soet, soet, soet, soet, soet,
Met eenen kloeken moet.

13. Het Haentjen kraeyt van smorgens vroeg al aen,
Om Godt te dancken koekeloeren Haen,
Den Koe-koek zingt daer dikwils seer playsant,
Koe-koek, Koe-koek, ontrent den groenen kant,
Met altijd eenen zank.

14. De Ravens vliegen door de Logt seer ras,
Met groot geweld, en roepen: Cras, cras, cras.

Dat Musken schreeut, met dat het wort verjaegt:
Dief, dief, dief, om dat het haer beklaegt,
Waer door ons hert verdaegt.

15. Siet daer de Leeuwerik vliegen over al,
En loven Godt den Heere in 't groene dal,
Singt tiere liere lu lu tiere lu,
Soo zingen zy, en seggen ons adieu,
Sonder te worden meu.

16. Daer slaet de Quackel in dat groene wout:
Quak, quak, quak, quak, quak seer menigfout,
Het Tortel-duyfken leert ons metter daet,
Te sugten over onse zonden quaet,
Eer dat het wort te laet.

17. Gy sult hier gaen somtijts ses mijlen lang,
En hooren niet als soeten Vogel-zang:
Seer zelden Mensch vind gy hier op de Reys,
Die u sal stooren in u goet gepeys,
Is dat niet uwen eysch?

18. Adieu dan Bruyt, en leeft na mijn vermaen,
Blijft uyt de Stadt, of wilter zelden gaen.
Ik heb het nu al met een woort geseyt,
Het is al ydelheyt, der ydelheyt,
Houd u in d'eenigheyt.

Een nieuw Liedeken tot lof van de gemeynen Huysman.

Stem: Graef Willem sat op soldere.

Als yemant eens wel gaet doorsien
Den Staet van Alleman,
Van Princen, en van Koningen,
My dunkt hy zeggen kan:
Nog liever ben ik eenen Boer,
Gerust in eenen Stal,
Als hoog verheven eens te zijn,
En wachten zwaren val.

Al draegt den Koning op zijn hoofd
Een Kroon van louter Goud,
Al woont hy in een schoon Palleys

Seer kostelijk gebouwt:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Met eenen slegten hoed,
 Als in soo grooten zorge
 Te werden opgevoed.

Al heeft den Bisschop, en Prelaet,
 Een Goude Koor-kap aen,
 Al mag hy met den gulden Staf,
 En met den Mijter gaen:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 De hand al aen den Ploeg,
 Altijt te moeten sorgen
 Voor Zielen, laet en vroeg.

De Princen, en den Edeldom,
 Al maecken zy goet cier,
 Met Rijnschen Wijn, en Wilt-gebraed,
 En ook met kostelijk Bier:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En eet Boek-weyte bry,
 Als met haer in den Krijg te gaen,
 Den Deegen aen de zy.

Al is mijn Heer Pastoor verzien
 Van Torf, ende brand,
 Al heeft hy lange Rocken aen,
 De Moffen aen de hand:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Al ley ik somtijts kouw,
 Als Preecken, en Studeren soo,
 En leven sonder Vrouw.

Al wint een Procureur veel gelt,
 En ook den Advocaet,
 Alleen met Pen, en zijnen mont,
 Te schrijven Goet en Quaet:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Met mijn Spae in 't Velt,
 Als van een twistig Ackerman,
 Te winnen soo veel gelt.

Al woont de Koopman in de Stadt,
 Seer magtig, ende rijk,
 Al gaet hy op zijn Muyltjes sagt,
 Al treet hy niet in 't slijk:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Hier buyten sonder pragt,
 Als wonderlijk te zorgen,
 En schrijven bag en nagt.

Al is de Winckelier versien
 Van Waeren abundant,
 Al is de Neering nog soo goet,
 Al wint hy voor de hand:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En bezig met mijn Wan,
 Als op te passen vroeg, en laet,
 Tot dienst van yeder Man.

Al heeft den Ruyter groot pleysier,
 In Trommelen e Trompet,
 Al gaet hy met de Sluyer aen,
 Op 't hoeft een Hellemet:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En slape altijd wel,
 Als seven uren in den nagt,
 Te staen op Sinternel.

Al heeft den Schipper goe Fortuyn,
 Als hy maer komen kan,
 Geladen uyt een ander deel
 Des Werelts, t'Amsterdam:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 Met mijn Kar op de Hey,
 Als midden in de wilde Zee,
 Met een Schip oft Galey.

Met oorlof gy Boerinnemens,
 En Boeren altemael,
 Acht u gelukkig in u staet,
 En segt in 't generael:
 Nog liever ben ik eenen Boer,
 En leef gerust op 't Landt,
 Als Koning, Prins, of Edelman,
 Vol zorg aen alle kant.

Een nieuw Liedeken tot vermaak van de Boeren.

Stemme: Lantur lu, &c.

WY Boeren en Boerinnen,
 Wy werken dag en nagt:
 Wy ploegen en wy spinnen,
 En wy singen uyt ons magt:
Lieve Heer; kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy spitten en wy spaeyen,
 Geheele dagen lang,
 Wy zaeyen, en wy maeyen,
 In groot geneugt met desen zang:
Lieve Heer; kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy eeten alle dagen,
 's Morgens Boek-weyte pap,
 Soo vullen wy ons magen,
 En wy zingen even rap:
Lieve Heer; kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy eeten soete Boter,
 Melk is voor onsen dorst
 Dan zijn wy veel devoter,
 En wy zingen uytter borst:
Lieve Heer; kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.
 Wy decken zelden Tafel,
 Een stuxken uyt ons hand,
 Dat smaekt ons als een Waeffel,
 En wy zingen langs den kant:
Lieve Heer; kost en klee,
Hemelryk, en dan niet meer.

Een nieuw Liedeken tot verheffinge van de Boeren.

Stemme: Van Cecilia.

ALS Vader Adam spitten,
 En Moeder Eva span,
 Waer vond men doen de Heeren,
 Oft ook den Edelman?
 Hoort Princen en Prelaten,
 Die wonder zijt geagt;
 Hoort groote Potentaten,
 Die Edel zijt van geslagt;
 Hoort Menschen allegader,
 Want Adam is u Vader,
 En waerom dan de Boeren,

Soo wonderlijk versmaet?
De Boeren en de Heeren,
't Komt al van Adams zaed.

2. Den Eersten Boer was Adam,
En ook den eersten Heer,
Wat wil men dan de Boeren,

Versmaden alsoo zeer?
 Den Boer die moet het geven,
 Sou daer een yder leven;
 En waer den Boer niet bezig,
 Van 's morgens vroeg al aen,
 Met spitten en met spaeyen,
 Wy souden haest vergaen.

3. Hoe souden groote Princen,
 En al den Edeldom,
 Soo lustig bancketteren,
 Altijd in vollen brom,
 Met Kiekens en Capoenen,
 Met delicaten kost,
 Met Wijn ende Citroenen,
 En met de beste most:
 Den Boer die moet het sneven,
 Om aen mijn Heer te geven:
 Hy moet den Wijngaert planten,
 En perssen ook de Wijn,
 En kroppen de Capuynen,
 Waer mee zy vrolijk zijn.

4. Hoe sou de kalen Joncker,
 Uyt-voeren zijnen staet,
 Met Laersen en met spooren,
 Te blincken langs de straet?
 Hoe sou hy dogter vryen,
 Verciert met Paerle-snoer,
 Den Boer moet brengen schijven,
 Oft Jonker die sou kijven,
 Het komt al van een Hofken,
 Dat hy hem heeft verpagt,
 En daer op dommineert hy,
 Met alle desen pragt.

5. Wat sou den Koopman maeken,
 En ook den Winckelier,
 Hoe soude hy zijn waren,
 Verkoopen alsoo dier,
 Hoe soude hy vertieren,
 Zijn waer aen alle man,
 Sijn huys en lijf vercierien,
 Soo dikwils als hy kan?
 Den Brouwer en den Backer,
 'T leeft van den Boeren acker,
 Den Backer die sou worden,
 Sonder den Boer zeer kael,
 Hy sou moeten verkoopen,
 Den Ooven en zijn Pael.

6. Hoe sou de Jonge Kinders,
 Opwassen wel soo rap,
 Dat zy niet mogten eeten,
 De Soete-melks-pap?
 Hoe soude siecken menschen,
 Soo haest weer zijn gezond?
 Want wat zy konnen wenschen,
 Tot smaek van haeren mond,
 Versch eyken, of een hoentjen,

Een ertjen of een boontjen,
Een kiexken wel gebraden,
En ook wat kleyn gebeent,
Een vinxken of een lyster,
Dat haer den Boer verleent.

7. Hoe sou den ouden grijsaert,
 In 't hoekxken van de schouw,
 zijn voetjens konnen wermen,
 Hy sou vergaen van kouw,
 hoe kosten oude wijven,
 die nu zijn van den tand,
 Soo lank in 't leven blijven,
 Dat zy niet by der hand,
 En hadden boek-weyte koeken,
 Waer sullen zy die soeken,
 Het komt al van de Boeren,
 De Boer die boscht het hout,
 Den Boer steekt uyt de Veenen,
 De Torven menig-fout.

8. Met oorlof gy Boerinnen,
 en Boeren altemael,
 Al heb ik u gepresen,
 't is maer in 't generael,
 Al zijt gy prijsenswaerdig,
 Al moet gy zijn geagt,
 Zijt daerom niet hoovaerdig,
 Maer houd u sonder pragt,
 De ootmoed wilt aenkleven,
 Altijd in deugden leven;
 Zijt dankbaer aen den Schepper,
 En looft hem op dit pas,
 En segt ook alle dagen,
 Eens *Deo gratias*.

Lof-zang van den gevangen Leeuwrik.

Stemme: Ik sugt op sugt. Ofte: edel Artisten koen.

HOe! werkje niet Leeuwerik?
 Hoe komt dat gy niet orgelt,
 In dese Tiende Kerk,
 U strotje dat soo gorgelt,
 Daer 't niemant hoort te velde?
 Wel aen dan, laet u gunst,
 Aen ons gehoor ook melde,
 't Mirakel van u kunst.

2. Toont dat gy dankbaer zijt,
 Voortaan te blijven leven,
 Van 't broot dat gy verslijt,
 Van 't zaedt dat wy u geven:
 Van soo veel Klaverzootjes,
 Van zulke versche nat,
 Van soo veel groene lootjes,
 Als gy wel hebt gehad.

3. Hoe sou 'k ellendig dier,
 Vermaken met mijn zangen,
 't Gehoor van mijn Cypier,

Die my hier houd gevangen?
En wilt u niet bedriegen,
'K agt geen brood nog zaed,
Eer dat men my laet vliegen,
Te velde, voor weldaet.

4. Den Aerdboom was mijn vloer,

Den Hemel mijn verwellif,
 Al 't groen gewas mijn voer,
 Mijn Tafel waer Godt sellif,
 Hoe soude my de kruymen,
 Verheugen van u prooy,
 Nu ik den Hemel ruymen,
 Moet voor een naeuwe Kooy.

5. Mijn Schepper had mijn vry,
 Doen baren van 't geveugelt,
 En uw geweld heeft my,
 De vrye vlugt beteugelt,
 Ik huppel en ik wemel,
 Mijn zang dient tot geschrey,
 Want Koy en is geen Hemel,
 En 't Zootjen is geen Wey.

6. Wilt gy dan met geneugt,
 Mijn gorgeltje doen queelen,
 Send my weer na de Lugt,
 En 't Orgeltjen sal speelen,
 Voor hem, die alle dingen,
 Schip met een enkel oog,
 Dies plagt ik niet te singen,
 Dan als ik klim om hoog.

7. Het sal u dunken nieuw,
 Als g' uw sult hooren nooden,
 Door mijn adieu, dieu, dieu,
 Te Godt, te Godt, te Gode,
 En tusschen 't tiere-lieren,
 Dieu, dieu, weer t'elkemael,
 Om u te leeren vieren,
 Uw Schepper met uw tael.

Paesch-liedt.

Wort nu gesongen soet en schoon,
 Waer dat ik ben, of waer ik ga,
 Mijn Ziel die zingt Alleluja.

Met groote vreugden in den geest,
 In dese Feest van Paesschen meest,
 Dan hoort men zingen vroeg en spa,
 Het blijde Lied Alleluja.

Dit is den grooten blijden Dag,
 Die David in den geest voorzag,
 Singt nu met vreugd, soo ik u na,
 Het blijde Lied Alleluja.

Hemel en Aerden zijn verheugt,
 De Heylige Kerk, die maekt ook vreugt,
 Men hoort haer zingen, voor en na,
 Het blijde Lied Alleluja.

Want onsen Heer, en Koning reyn,
Die nu Verreesen is certijn,
Sijn bitteren Dood, komt ons te sta,
Dus zingen wy Alleluja.

De Doodt heeft hy verwonnen siet,
Des Duyvels magt gebragt tot niet,
Die saeten in der dooden scha,
Die zingen nu Alleluja.

Hier boven in des Hemels Troon,
Daer zingt men ongemeen en schoon,
Met soeten stem en Musika,
Het blijde Lied Alleluja.

Wy die hier op der Aerden zijn,
Leeden van Christus Lighaem fijn,
Met vreugden zingen wy hier na,
Het blijde Lied Alleluja.

Lof zy dat zuyver Lam Godts soet,
Dat ons verlost heeft door zijn Bloed,
En op-geregt heeft onse scha,
Dus zingen wy Alleluja.

Gloria zingt den Heeren fris,
Die van der Doodt verreesen is,
Hem dancken wy voor zijn gena,
Met desen zang Alleluja.

Alleluja, alleluja, alleluja.

*O Filij, & Filiae,
Rex caelestis, Rex gloriae,
Morte surrexit hodie. Alleluja.
Alleluja, alleluja, alleluja.*

*Et mane prima Sabathi,
Ad ostium monumenti,
Accesserunt Discipuli. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Et Maria Magdalene,
Et Jacobi, & Salome,*

*Venerunt Corpus ungere. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*In albis sedens Angelus,
Praedixit mulieribus,
In Galileja est Dominus. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Et Joannes Apostolus,
Cucurrit Petio citius,
Monumentum vidit prius. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Discipulis adstantibus,
In medio stetit Christus,
Dicens: Pax Vobis omnibus. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Ut intellexit Didimus,
Quia surrexerat Jesus,
Remansit fere dubius. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Vide Thomas, vide latus,
Vide pedes, vide manus,
Noli esse incredulus. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Quando Thomas vidit Christum,
Pedes, manus, latus suum,
Dixit: Tu es Deus meus. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Beati qui non viderunt,
Et firmiter crediderunt,
Vitam aeternam habebunt. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*In hoc Festo Sanctissimo,
Sit laus & jubilatio,
Benedicamus Domino. Alleluja.
Alleluja, &c.*

*Ex quibus nos Humillimas,
Devotas atque debitas,
Deo dicamus gratias. Alleluja.
Alleluja, &c.*

Register van de Passi en Paesch-gezangen.

Hoe wee zo wort mijn heden,	Fol.2
Van liefde komt groot lye,	6
<i>Ecce homo!</i> Siet aen ô Mensch!	7
Aensiet ô sondig Mensch,	8
Komt al tot Jesum die zijt beladen,	9
Bedroefde Magdaleen,	10
<i>Op de 15. Mysterien van 't Roose-kransje,</i>	11
Christus is opgestanden,	25

Al waerde Godt den Soon.	26
Waer dus ras, dus vlijtig heen,	27
Waer seek ik u, eylaes! wat raet?	28
O Paes-nacht! verdwijnt na ons wenschen,	29
O Feestlijk dag! gegroet soo moet gy wesen,	31
O lang verwagten blijden dagh!	32
Verblijd u Christenen in 't gemeen,	33
Alleluja den blijden Toon,	100
<i>Alleluja, &c. O Filij, & Filiae,</i>	101

Gezang op Christi Hemelvaart.

Christus komt by zijne Discipelen elve,	34

Register van de Pinxter-gesangen.

Komt tot ons Heyligen Geest,	35
Doen den tijd Pinxter gekomen was,	36
Soo lief heeft Godt Vader verheven,	37
Komt ongeschapen heylig Geest,	38
<i>Veni Creator Spiritus,</i>	39
Als Christus had, Gesproocken tot de Joden,	39
Singt met tongen, onbedwongen,	40

Register van de Stigtelyke Wereltsche Liedekens.

Jerusalem, O schoone Stadt!	41
Gelijk een Hart na 't Water snaekt,	42
Hoe luyde riep de Ziele,	43
O Jesus soet!	45
Komt en laet ons gaen,	46

Die lustelijke Mey Christus playsant,	47
O Moeder Maegt! siet na beneden,	49
Waer is de Dogter van Syon,	50
Adam was een verlooren Man,	51
Jesus soete Memorie,	53
Bedroefde herten wilt vreugde rapen,	55
Wat is dit leven, Op aerd gegeven,	56
Waerom soud' ik treurig wesen,	57
Het was een Harder goet, en soet,	58
Hoort toe gy Kersten zinnen,	60
Hoort hoe Jesus na Galileen,	61
Eenen vreemden droom der droomen,	64
Gy nieuwe Leeraers roept nu al,	66
Gy nieuwe Leeraers all' gelijk,	67
Een Zee vol stuere baren,	68
<i>Sulamite</i> keert weder,	69
Een Eenig heb ik uytverkooren,	70
Gezwinde boode van de min,	71
Een goet Liedeken al van 't begin,	72
Aen een rouwig herte,	74
O Schepper fier!	76
Als Jesus in zijn Majestejt,	77
Laet ons nu Godt samen loven,	78
Nu laet ons allegaer dankbaer zijn,	79
O Heere Jesus soet!	80
Roose-kransjen u zy lof,	81
Lestmael op eenen Somerschen dag,	82
Hoort toe al die vol liefde zijt,	84
Die Soudaen hadde een Dogterkijn,	86
Mag mijn niet te regt gelijken,	91
Komt lieve bruydt,	92
Als yemant wel eens gaet doorsien,	94
Wy Boeren en Boerinnen,	97
Als Vader Adam spitten,	97
Hoe! werkje niet Leeuwerik?	99

EYNDE.